

edenpaisumus

KIRJOITTI

J. R. HANNULA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ, VIIPURI

VEDENPAISUMUS

Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin
on Ihmisen Pojan tulemuksessa oleva.
Matt. 24: 37.

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 12

VEDENPAISUMUS

KIRJOITTI
J. R. HANNULA

VIIPURI 1924
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ

RAUMALLA
O. Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINOSSA
1 9 2 4

SISÄLLYS:

Johdantoa	Siv.	7
Vedenpaisumus ulkoisessa historiassa	„	13
Elämä historiallisen vedenpaisumuksen jälkeen	„	19
Vedenpaisumus jälleensyntymän ja jälleenkooleman kannalta	„	28
Vedenpaisumus salatussa hengellisessä elämässä	„	46

JOHDANTOA.

Suuri jumalallinen elämä värähtelee ja toimii eriateisissa voimavirroissa. Ihminenkin elää niissä, aluksi uinuvana, sittemmin heränneenä yhä kasvavaan tietoisuuteen. Keskusvoimana tavallisessa ihmisessä on se virta, joka synnyttää kaksinaisen inhimillisen älyn, alemman hyötyperäisen ja ylemmän totuusperäisen. Ihmiskunta vapautui eläimellisestä tilastaan silloin, kun se sisäisesti avautui kosmillis-jumalaisen järjen värähtelylle. Eikä ihminen niinollen ole enää vain kosmillisen järjen liikkeelläpitämä pyörre, vaan on samalla ja sen lisäksi tietoisuudessa kasvava järjen voimien vastuunalainen käyttäjä.

Mutta alkuperäinen kosminen elämä värähtelee muunlaisissakin muunnoksissa, järjen kummallakin puolen: järkeä matalammissa ja korkeammissa äänissä. Järjen alapuolella värähtelevät tunnetason himo- ja tunnevoimat, sekä maallisen tason eetteri- ja lihasruumiin voimat. Järjen alapuoliset himo-, tunne-, eetteri- ja lihasruumiin voimat värähtelevät jokaisessa ihmisessä, mutta järjen yläpuoliset, henkiset voimat värähtelevät ihmisessä sikäli, kuin hän on kolutuksellaan niitä soimaan väräytellyt. Mikäli me järkiolentoina olemme rajoitettuna ja sidottuna himo-, tunne-, eetteri- ja lihasruumiiseemme, ja tähän ulkoiseen maailmaan, sikäli meissä toimii alempi ihminen,

maallinen ja katoavainen, mutta mikäli me järkiolentoina olemme hereillä järjen yläpuolella värähteleville rakkauden ja hengen voimille, sikäli meissä elää ja toimii korkeampi, taivaallinen ja kuolematon ihminen.

Koska äly on nopeammin ja voimakkaammin värähtelevä kuin tunne- ja lihastason voimat, saattaa ihminen älyolentona esiintyä käskijänä, valloittajana ja hallitsijana suhteessaan alempaan maailmaan. Keskinäisellä kilpailullaan pyrkivät ihmiset alemmassa maailmassa äylliseen kuninkuuteen. Mutta ihmiselle jää vähitellen yliaikaa, jolloin hän joutuu sisäisesti kysymään ja miettimään: mitä varten elän, mikä on elämäni tarkoitus? Tähän ei kuitenkaan tule vastausta vain alempia ääniä kaijuttamalla. Ihmisen on vähitellen pakko kääntää huomionsa elämän korkeampiin ääniin, jolloin hän kolkutuksellaan saa niiden kielet soimaan, ja niiden soinnussa kuulee vastauksen kysymykseensä.

Menettelytapa, kolkuttamis- ja soinnuttamistapa on kuitenkin päinvastainen älystä ylöspäin, kuin älystä alaspäin. Mahtipontisuus täytyy muuttua nöyryydeksi. Elämän valloittajasta ja hallitsijasta tulee vähitellen palvelija, kuulijainen poika ja rakastava veli. Tästä ihmisen kehityksen suuresta käännekohdasta sanoo Jeesus opetuslapsilleen: »Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön teidän kesken olko, vaan joka teidän kesken tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla

ensimmäinen, hän olkoon teidän käskyläisenne.» Matt. 20: 25—27. — Tämä on luonnon lakeihin perustuva »kääntymys», josta uskonnoissa niin paljon puhutaan. Nöyrässä kunnioituksessa ilminen sydämesään polvistuu korkeamman edessä. Siitä alkaa hänen korkeampiasteinen ja jumalainen kehityksensä. Ihminen tulee elämässään ja kehityksessään sellaiseen kohtaan, josta hän ei voi suoriutua ilman, ellei hän avaudu sydämessään ja järjessään korkeammalle elämälle. Sellainen on luova taiteilija, luova henkinen nero. Hän ponnistelee saadakseen taiteellisessa luomuksessaan esille sen, mitä hän ihanteellisessa kaihossaan tavoittelee. Kaihon ja ponnistuksen ollessa riittävän suuri, avautuu hän ymmärryksessään korkeammalle elämälle, kuin kukka auringolle. Hän on saavuttanut tilapäisen inspiratsionin, jossa korkeampi viisaus valautuu hänen ymmärrykseensä. Seuraavalla hetkellä inspiratsioni sulkeutuu, mutta hän oppii vähitellen asettautumaan siihen uudelleen ja uudelleen, yhä pysyväisemmin.

Tälle sisäiselle avautumiselle harjoittautuminen ei mitenkään rajoitu vain taiteellisiin pyrkimyksiin; missä tahansa elämän tilanteessa saattaa sisäinen kaiho ajaa ihmistä harjaantumaan sellaiselle avautumiselle. Kaikella uskonnollisella pyrkimyksellä ja hartauselämällä on se nimenomainen tarkoitus, että ihminen siinä sisäisesti avautuisi korkeammalle elämälle. Ja hekin voivat siinä ajottain onnistua. He eivät vaan nimitä sitä inspiratsioniksi, vaan sanovat sitä autuudeksi. Niinkuin luova taiteilija ikävöi inspiratsionia, samoin uskonnollinen ihminen ikävöi au-

tuutta. Sellaisena autuutensa hetkenä hän on kuin uusi ihminen. Hän tuntee suurta elämän avartumista. On niinkuin hän osaisi ja voisi sulkea rakastavaan sydämeensä kaikki ihmiset, hyvät ja pahat. Hän olisi sillä hetkellä valmis luopumaan kaikesta taistelusta kaikkea vastaan, olisi valmis sulkemaan heidät rakastavaan ja anteeksiantavaan sydämeensä, sekä työskentelemään heidän puolestaan ja hyväkseen. — Mutta seuraavalla hetkellä hän saattaa taas olla sulkeutunut korkeammalle elämälle, tuntee sydämensä pieneksi ja altaaksi, joka katkeroituneena muistelee kärsimäänsä pahaa, ei osaa rakastaa eikä anteeksi antaa. Kuitenkin hän muistelee ihanaa kokemustaan, ja voi jatkuissa henkisissä pyrkimyksissään saavuttaa sen uudelleen ja uudelleen; jolloin se jättää yhä pysyvämpää jälkeä hänen sydämeensä ja mieleensä. Se näkyy siinä, että hän osaa yhä enemmän rakastaa, yhä enemmän anteeksi antaa. Hänessä tapahtuu jatkuva autuaallinen ylösnousemus. Ylösnousemus älyn alapuolelta älyn yläpuolelle, aineen ja aistinten elämästä, valheen ja väkivallan piiristä henkisen totuuden ja rakkauden anteeksiantavaan, toisiaan tukevaan ja auttavaan elämään.

Ollapa sellainen ihminen, joka olisi saavuttanut sellaisen taidon, että hän osaisi tietoisesti pitää sydämensä autuaallisen ylösnousemuksen tilassa, sekä ymmärryksensä avoinna jumalalliselle tiedolle ja viisaudelle! Hän eläisi täydellistyneen ihmisen henkisesti luovaa ja sopusointuista elämää. Hän ei kaihoilisi minkäänlaisten nautintojen viehätystä, ei pyrkisi eikä turvautuisi valtaan, ei anastavaan eikä

ihanteelliseen väkivaltaan. Hänen sydämensä uhkuisi rakkautta ja anteeksiantamusta ympärilleen, hän ahertaisi vain henkisesti rakentavassa, luovassa ja synnyttävässä työssä. Hän eläisi sellaisessa elämäntasossa, joka meiltä vielä on salattu. Sentähden on tullut tavaksi puhua salatieteilijöistä. — Salatieteen nimellä kulkee kuitenkin niin paljon. Mutta me aavistamme, että henkinen ja jumalallinen salatieteilijä on vähintäänkin sellainen, joka ei ole aistinuselämän lumoissa, joka ei pyri valtaan, ei turvaudu ihanteelliseen väkivaltaan, mutta jolla sensijaan on ymmärrys ja sydän avoinna jumalalliselle viisaudelle ja kaikkialliselle rakkaudelle. Sellainen, me ymmärrämme ja aavistamme, on täydellisimmässä määrässä Jeesus Kristus. Hänessä toimivat, niinkuin oksat viinipuussa, Valkoisen Veljeskunnan Mestarit. He tottelevat ja täyttävät vain taivaallisen Isän tahtoa, joka »antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin.» Matt. 5:45. Heidän avullaan me muut ihmiset, ja veljeskunnat, pyrimme pois aistiuden, valheen, vallan, ulkonaisen hurskastelun ja ihanteellisen väkivallan tieltä. Välillä kompastumme, ja yritämme uudelleen. Välillä katseemme pimenee, välillä kirkastuu. Luulemme olevamme valossa, kunnes silnämme joskus aukenevat, ja yhtäkkiä huomaamme olevamme tuhoisina mellastajina elämän jumalaisessa puutarhassa. Sydämessämme suuresti nöyrytyneinä alamme taas, uudella tavalla. Ja taas uudella tavalla. Sellaista on elämä. Toivorikasta. Me kuljemme avartuvaa kaikkeuselämää kohti.

Pyhät kirjat ovat hyvin pitkälle avautuneiden jumalihmisten kirjoittamia. He ovat niitä kirjoittaneet henkisille lapsilleen, joita he ovat rakkaudessaan, kärsimyksin ja kivuin synnyttäneet. He ovat niitä kirjoittaneet oppilaitaan varten. Oppilas sai koettaa parhaansa mukaan ymmärtää, mitä elämässä elettyjä kokemuksia niihin sisältyi. Ensiksi ihmiskunnan ulkonaisessa historiassa. Toiseksi siinä ainaisessa nykyisyydessä, jota ihmiskunta elää jatkuvasti, jälleensyntymän ja jälleenkuoleman pyörässä. Kolmanneksi siinä henkisessä uudestisyntymässä, joka avaruttaa ihmisen mainitsemallemme ylösnousemuksen takaiselle tasolle.

Samalla tavalla mekin nyt yritämme tutkia vedenpaisumuskertomusta, näiltä kolmelta näkökannalta.

VEDENPAISUMUS ULKOISESSA HISTORIASSA.

Vedenpaisumuskertomuksessa sanotaan: »Ja vedet saivat aivan suuren vallan maan päällä ja lisääntyivät niin, että kaikki korkeat vuoret koko taivaan alla peittyivät. Viisitoista kyynärää vesi nousi vuorten yli, niin että ne peittyivät.»

Tästä saa sen käsityksen, että vesimäärä lisääntyi vähässä ajassa niin, että korkeatkin vuoret maapallolla paksusti peittyivät. Jos ajattelemme asiaa maapallon nykyisen muodon kannalta, niin pitäisi vesi lisääntyä noin kymmenen kilometriä kaikkiin suuntiin ympäri maapallon. Se olisi sellainen paljous vettä, että nykyinen vesimäärä olisi vain pieni osa siitä. Mistä niinollen saatiin tuo suunnaton vesimäärä, ja mihin se taas vähässä ajassa hävisi? Jäämme hyvin vaikeaan ristiriitaan luonnontieteellisten tosiasioiden kanssa. Niinpä tällaiset, luonnontieteellisesti miltei mahdottomat kohdat, tarjoavat lähtö- ja silmukoitumiskohtia kertomuksen sielutieteelliseen ymmärtämiseen — johon tuonnempana siirrymme.

Kuitenkaan ei ole mahdotonta, etteikö maapallon ja ihmiskunnan historiassa olisi tapahtunut jotain sinne päin. Tapahtuihan aivan äskettäin, v. 1922, sellainen »vedenpaisumus», että eräs »maa», n.s. Pääsiäissaari, kokonaan hukkui mereen. Koko siinä asu-

nut ihmiskunta hukkui myös. Eikä niinollen ole järjettömyyttä olettaa, että on joskus voinut tapahtua jotain sentapaista paljon suuremmassa mitassa. Sillä maapallon meret ja mantereet eivät mitenkään ole lopullisesti paikoilleen jäykistyneet. Näkyy selvästi, että esim. Suomi on joskus ollut kokonaan meren alla. Siihen aikaan ovat jotkut nykyisistä meristä olleet mantereina. Niinollen meillä on täysi syy ottaa ennakkoluuloitta harkittavaksemme kaikki se, mitä useammalta taholta kerrotaan muinaisesta Atlantiksesta. Alkavathan tieteellisetkin tutkijat päästä yhä enemmän siihen varmuuteen, että Atlantin valtameren pohja on ennen ollut ylempänä, asuttuna ja viljeltyinä. Salatieteelliset tutkijat puhuvat siitä varmuudella. Silloin kun ei nykyistä valkorotuista ihmiskuntaa vielä ollutkaan, eleli keltarotuinen ihmiskunta Atlantiksella. Kerrotaan heidän saavuttaneen hyvin korkeen sivistyksen. Myöhemmin, niin kerrotaan, pääsi itsekkyyys ja väkivalta, sota ja sorto, ylivoimaiseksi. Vihdoin luhistui koko mannermaa suurissa maanjäristyksissä, ja valtavin osa siitä ihmiskunnasta hukkui.

Atlantiksien elämästä ja häviöstä on olemassa julkisia salatieteellisen tutkimuksen esityksiä; joita ei ole tarvis ryhtyä tässä kertailemaan. Sensijaan olisi syytä koettaa ymmärtää,

Mitkä syyt yleensä aiheuttavat luhistumisia ihmiskunnan historiassa?

Ovatko romahdukset sinään välttämättömiä ihmiskunnan historiassa? Vai voisiko ihmiskunta uusia

itsensä ja sivistyksensä vähitellen, jatkuvasti, ilman äkkinäisiä romahduksia?

Ymmärtääksemme tätä, ajatelkaamme, että kaikki ruumiillinen elämä on riippuvainen sisäisestä elämästä. Ulkoiset voimat, esim. aurinko ja maa, tarjoavat vain ulkoiset mahdollisuudet. On olemassa sisäinen ja näkymätön aurinko ja maa, jotka ulkoisen auringon ja maan tarjoamissa mahdollisuuksissa kaiken muodollisen elämän luovat ja ylläpitävät.

Johdannossa jo puhuimme, kuinka me ihmisinäkin elämme erilaisissa sisäisissä voimavärähtelyissä, sisäisen auringon säteissä. Ja niinkuin me suhteessamme ulkoiseen aurinkoon kierrämme etenevässä kierteessä, samoin me teemme myöskin suhteessamme sisäiseen aurinkoon. Ollessamme eräänlaisen säteen alueella ja vaikutuspiirissä, syntyy senlaatuinen rotu ja sivistys. Siirtyessämme sisäisessä kierteessämme toisen säteen vaikutusalueelle, täytyy myöskin ihmisten elämä ja katsantokanta muuttua, muuttua kulloinkin vaikuttavan säteen värähtelyn nopeuden mukaiseksi. Se merkitsee, että ihmiskunnan täytyy aina henkevoityä. Jos joku rotu, sivistys tai yksilö, saisi ja kykenisi aina täyttämään sisintä tarkoitustaan, pysyisi se aina sisäisen säteensä elävöittävässä vaikutuspiirissä, eikä mitään romahduksen tapaisia luhistumisia tapahtuisi. Kun sensijaan joku rotu, sivistys tai ihmisyksilö, unohtaa ja laiminlyö sisäisen ihmisyytensä viljelemisen, takertuen valloittamaan ja omistamaan järeillä olevien eläinkunnan, kasvikunnan ja kivennäisten rakentamia muotoja, silloin he jäävät jällelle omasta sisäisestä ja elävöit-

tävästä säteestään. Kun näin muodostuva välimatka yhä suurenee, heikkenee sisäisen säteen elävöittävä vaikutus samassa määrässä. Välimatkan yhä kasvaessa saavuttaa asianomainen rotu, sivistys tai yksilö kerran ylimenokohtansa, jolloin romahdus on välttämätön. Ei jonkun vihoittelevan jumalan mieli-johteesta, vaan samasta syystä kuin kukat kuihtuvat ja kuolevat talven tullen, kun eivät kykene ihmisten lailla varustautumaan lämpöisiin huoneisiin, tai siirtyilemään muuttolintujen tavalla auringon säteen vaikutusalueen mukana.

Tässä on lakiperäinen syy kaikkiin sortumisiin ihmiskunnan elämässä. Sensijaan että me ihmiset pitäisimme sisintä ihmisyyttämme kaikkein arvokkaimpana itsessämme ja toisissamme, sensijaan me kilpaillen ja toisiamme väkivaltaisesti painostaen takerrumme elämän ulkoisiin muotoihin, ihmisyiden alapuolella oleviin arvoihin — ja aina ajan tullen ja muodollisesti hukumme niissä. Niin kävi Atlantiksellakin. Siksi vedenpaisumuskertomuksessa sanotaankin: »Maa oli turmeltunut Jumalan kasvojen edessä ja täynnä väkivaltaa.» Ihannoitu väkivalta, milloin suorastaan Jumalan, tai minkä tahansa hyvän asian puolesta, on osoittautunut mitä valtavimmaksi ansaksi ihmiskunnan tiellä. Sillä missä väkivaltaan takerrutaan, siellä myöhästyttään etenevästä ihmisyydestä. Ja niin ihmisyydetön ihminen, rotu tai sivistys, jää tyhjänä kuorena sortumaan. — Mutta kuitenkin tuo etenevä ihmisyyden itse pelastuu, ja luo ajan tullen itselleen uuden ilmenismuodon. Vedenpaisumuskertomuksessa se on Noa. Mutta

Mikä oli atlantilainen Nooa?

Vaikka Atlantiksen valtavin joukko ja hallitseva sivistys takertui ulkoisiin muotoihin, jääden niiden mukana hukkumaan, oli kuitenkin joitakin harvoja yksilöitä siellä ja täällä, jotka kaihoten muistelivat etenevää sisäistä ihmisyyttään, Jumalaa, koettaen mukaannuttaa itsensä sen äänen ja tahdon mukaiseksi. He muodostivat, vaikka hajallaankin ollen, yhtenäisen joukon, atlantilaisen Nooan. Tämä joukko-nooa, eli »Nooan sukukunta», kuunteli ja totteli elämän sisäisiä ja siveellisiä lakeja, ja sillätavoin vastaanotti »mittoja» Herralta — joiden mukaan he arkkia rakensivat. Sillä kun ihminen arvioi elämää siveellisten arvojen ja mittojen mukaan, totellen sisimmän ihmisyytensä ääntä, silloin hän aina ottaa mittoja Herralta, korkeammalta Itseltään ja Mestartiltaan. Sellaisia ihmisiä elämä voi kutsua ja käyttää aina uudistuvaa ja nuorekasta sivistystä luomaan; ei vanhaan takertumaan, tai sitä väkivalloin nujertamaan.

Tämän sisäisen tottelevaisuutensa ja nuorekkaan joustavuutensa kautta saattoivat ihmiset tulla, joko ruumiillisissa jälleensyntymissä tai muutenkin, johdatetuiksi pois niiltä mannermaan paikoilta, jotka mullistuksissa hukkuivat. Mutta — sen me ymmärrämme — niin olisivat toisetkin voineet — ja voisivat yhä edelleenkin — tulla elämän turvaan johdatetuiksi. Se tapahtuisi vähitellen, huomaamatta. Vaikka maapallo muuttelisikin muotoaan, ei se välttämättä tarvitsisi muodostua tuhoksi ihmiskunnaile.

Ihmiskunnan sivistysromahdusten ja niistä aiheutuvien kärsimysten syyt kätkeytyvät yhä vain siihen, että ihmiset takertuen kotiintuvat elämän häviäviin muotoihin. Mutta pelastuksen siemen on kätkettynä ihmisten omissa sydämissä. Ei niin, että ihmiset ryhtyisivät ihanteellisessa kiivaudessaan vanhentuneita muotoja ja elämäntapoja väkivalloin nujertamaan, vaan siten, että ihanteelliset ihmiset antavat itsensä sivistyksen nuorentavaksi siemeneksi.

Emme siis voi — se olkoon uudelleen ja uudelleen sanottu — nuorentaa ihmiskunnan sivistystä ihanteellisin väkivalloin ja siveellisin pakkokeinoin, vaan kylvämällä itsemme luovassa työssä sivistyksen siemeneksi.

ELÄMÄ HISTORIAALLISEN VEDEN- PAISUMUKSEN JÄLKEEN.

Lähinnä vedenpaisumuskertomuksen jälkeisessä esityksessä voimme seurata aarialaisen eli valkoisen rodun henkeä ja elämää.

Ensityökseen »Nooa rakensi Herralle alttarin» ja uhraasi siinä, josta »Herra tunsu suloisen tuoksun».

Rotuhistoriaallisesti tämä merkitsee, että valkoinen rotu — niinkuin kyllä kaikkikin rodut, ennen ja jälkeen — alettiin henkisyydelle uhrautuvassa mielessä. Valkoista rotua — niinkuin ei mitäänkään rotua — ei aloitettu siinä mielessä, että se lähtisi kilpaillen ja väkivalloin tätä ulkoista ja alempaa luontoa valloittamaan. Se alettiin siinä mielessä, että ihmiset oppisivat luopuen uhraamaan ulkoiset arvonsa ja päämääränsä sisäiselle ihanteelleen, etsisivät sisäisen ihmisyytensä arvoa Jumalassa. Herra, rodun tai ihmiskunnan sisäinen johtohenki, pääsi riemuiten esille sellaisessa uhrautumisajatuk essa.

Ja nyt eteenpäin aarialaisen rodun historiassa. — He lisääntyivät ja ryhtyivät rakentamaan kaupunkia. Tuo kaupunki on tietenkin vertauskuva koko siitä sivistyksestä, jota alkava aarialainen rotu lähti luomaan. — Mutta ennenkuin ihmiset saattoivat rakentaa kaupunkia, luoda uutta rotua ja sivistystä, täytyi heidän itse kehittyä ja muuttua. Sillä heistähän, elävistä ihmisistä, tuo kaupunki rakentuu. Siksi

he sanoivatkin: »Käykäämme, tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne koviksi.»

Tiilien tekeminen ja koviksi polttaminen — koska emme ole tekemisissä tavallisen rakennusoppikirjan, vaan n.s. pyhän kirjan kanssa — on näinollen vertauskuva ihmisten inhimillisten ja älyllisten kykyjen kehittymisestä. Ymmärtääksemme tätä, täytyy meidän samalla ymmärtää, millä tavalla meidän suhteemme sisäiseen aurinkoon eteni kierteessään silloin, kun ihmiskuntamme sivistys siirtyi neljännestä juurirodusta viidenteen.

Meidän koko nykyinen kierroksemme kaikkine seitsemine juurirotuineen elävöittyy kyllä astraalitason eli alemman tunne-elämän pohjalta, mutta neljäs, atlantilainen juurirotu ruokittiin rotunakin etupäässä tunne-elämän kautta. Sensijaan ihmiskunta siirtyi viidennessä juurirodussaan hiukan enemmän älyn säteeseen. Rotuna heitä alettiin ruokkia älyn kautta, vaikka tunteen pohjalta. Tiilien polttaminen niinollen kuvaa heidän älyllistä kykyjensä kehittämistä. Aikaansaadakseen älyllisemmän sivistyksen, piti ihmisten itsensä älyllistyä. Sellaisina he itsellensä rakensivat sivistyskaupunkia, ja heillä oli »maapihka siteenä». Sillä vaikka ihmiset olivatkin älyllisesti yksilöityneitä, sitoi kuitenkin maallisen elämän mahti — ja sitoo edelleenkin — heidät kuin pihkalla yhdeksi kokonaisuudeksi. Vain harvoja ihmisiä sitoo »taivaallinen pihka», s.o. harvat ihmiset ovat hereillä ja tajuavat henkisen veljeyden.

Vielä he sanoivat: »Tehkäämme itsellemme nimi, ettemme hukkuisi.» Tästä tuli kuin

Valkoisen rodun tunnussana.

Tavallisessa elämässä ihmiset vain ottavat nimen itsellensä, miten milloinkin. Mutta tässä puhutaan nimen tekemisestä. Ja se nimi on vielä niin oleellista, että se turvaa ihmisten olemassaolon. Näinollen se täytyy olla jotakin häviämätöntä ihmisessä itsessään. Ja mitä se muuta olisi, kuin ihmisen kuolematon minuus, sisäisin ihmisyyys. Ihmiskunta oli läpikäynyt ja kokenut suuren romahduksen Atlantiksellä. Joka oli johtunut siitä, että oli turvauduttu ulkoiseen rikkauteen, valtaan ja väkivaltaan. Nyt piti painautua ihmisten tajuntaan se voimakas tietoisuus, että *ihmisen ainoa turva ja pelastus on hänen sisäisessä ihmisyydessään*. Sentähden ihmisten on pidettävä ihmisyyys korkealla. Ihmisten elämässä ei ole mikään muu asia arvossaan ihmisyyden tasalla. Ei koskaan, ei missään, eikä minkään asian tähden, saa ihmistä loukata, ei ihmisyyttä polkea, ei ruumiin eikä sielun puolesta, ei itsessään eikä toisessa. Kaikki voitot ja saavutukset ovat mitättömiä ja kielteisiä, jos niitä tavoiteltaessa on ihmistä ja ihmisyyttä loukattu.

Tätä merkitsee valkoisen rodun tunnussana.

Mutta toinen asia on taas, olemmeko me osanneet ja jaksaneet pysyä tunnussanamme tasalla. Se on voitu ymmärtää väärin, kielteiseltä puolelta. Se on niin helposti muuttunut *omanarvon-tunnoksi*. Silloin on se johtanut ja kannustanut ihmisiä maineen, kunnian ja suuruuden tavoitteluun.

Kuitenkin on tämä tunnussana — joko kielteisenä

tai myönteisenä, joko maineen ja kunnian tavoitteluna, tai oman ihmisyytensä herättäjänä ja esille saattajana — ollut voimakkaana kannustimena valkoisen rodun toiminnassa. Se on sitä ajanut taivaita tavoittelemaan, joko maineen ja eristetyn onnen korkeuksissa, tai sisäisessä ihmisyydessään. Ja juuri tämä pyrkimys on muodostunut taivaita tavoittelevaksi *torniksi* heidän kaupungissaan.

Kuitenkin tämän tornin tekeminen vei yleiseen hämmennykseen,

Kielen sekoitukseen.

Kerrotaan, että »koko maailmassa oli yksi kieli ja yksi puheenparsi», mutta tämän tornin tähden Herra sanoi: »Katso, he ovat yksi kansa, ja heillä kaikilla on yksi kieli, ja tätä he ovat ruvenneet tekemään... käykäämme, astukaamme alas ja sekoittakaamme heidän kielensä, niin ettei toinen ymmärrä toisen kieltä.»

Mikä on tämä yhteinen kieli, ja mikä sen kielen sekoitus?

Kieli yleensä merkitsee: toisen olennon sielun- ja mielentilan tajuamista. Myöskin toistensa »ymmärtämistä». Niinpä ihmiskunnalla on vieläkin eräs yhteinen kieli: musiikki, laulu ja soitto. Suurissa kaupungeissa saattavat moniin kieliryhmiin kuuluvat ihmiset kokoontua samaan soitannolliseen tilaisuuteen. He eivät tajua toistensa puhetta, mutta tajuavat kuitenkin yhteisen soiton, joka saa välittömästi, ilman älyllistä käsite-erittelyä, heidän sielunsa kielet väräjäämään.

Tässä suhteessa atlantilaiset olivat vähän toisessa asemassa kuin me nykyajan ihmiset. He olivat älyllisesti hiukan enemmän joukkosielun kannalla, vastaanottaen elämän värähtelyt enemmän tunteillaan. He saattoivat välittömämmin *tuntea* toistensa sielun-tilan, toistensa sielullisissa värähtelyissä. Sensijaan tapahtuu valkoisessa rodussa ihmisten toisillensa esittäytyminen enemmän käsitteiden älyllisen esittelyn kautta. Joka luonnollisestikin tekee erikielisten ihmisten toistensa »ymmärtämisen» vaikeammaksi.

Mutta valkoinen rotu oli alkuaan toisellakin tavalla yksikielinen. Se oli siinä, että he olivat *yksimielisiä*. Heidä kannusti ja elähytti ihmisyy, joka oli heidän yhteinen lippunsa ja tunnussanansa. Kaikesta yksilöllisestä erilaisuudestaan huolimatta he ihmisinä pyrkivät aina ymmärtämään toisiaan. Erilaisuus ei vienyt eripuraisuuteen, sillä yksimielisyy ihmisyydessä soinnutti kaiken erilaisuuden sopusointuiseksi yhteydeksi.

Mutta mikäli tunnussanamme mukainen taivaita tavoittelevan tornin rakentaminen muuttui kielteiseksi, omanarvon tavoitteluksi, sikäli ihmiset tulivat eripuraisiksi, ja heidän oli vaikea sulattaa ja ymmärtää toisiaan. Niinollen ei kielensekoitus ole siinä, että ihmiset puhuvat monia kieliä, vaan se on siinä, että he antavat eripuraisuudelle vallan itsessään. On vaikea koota voimia ja aikaansaada veljellistä yhdyselämää; eripuraisuus vie kaikki pirstaksi, keskeyttää sivistystornin rakentamisen.

Tämä kielteinen tunnussanamme seuraaminen on vienyt siihen, että taaskin on maa täynnä väkivaltaa:

kansat ja puolueet, kirkkokunnat, aatteelliset ja henkiset liikkeet, ja yksilöt, sortavat toisiaan.

Näinollen voi olla hyvinkin luultavaa ja todennäköistä, että ihmiskunnan Nooa on jo saanut uuden tunnussanan ja uudet mitat arkin rakentamiseen. Me emme vain tiedä, mikä se tunnussana on, ja miten Nooa arkkiansa rakentaa. Samoin kuin eivät Atlantiksen hallitsevat ja taistelevat joukot Nooasta ja hänen arkistaan mitään tienneet. Me emme siitä koskaan mitään tiedä, elleimme kykene sitä sisäisesti kuunnellen tajuamaan ja vastaanottamaan. Kuitenkin voimme yrittää aavistellen tutkia ja järjellemme selittää,

Mikä on oleva ihmiskunnan uusi tunnussana?

Löydämme lähtökohdan ihmiskunnan uuden tunnussanan etsimiselle, kun muistamme, missä järjestyksessä maailmamme henkisen auringon suuret perussävelet värähtelevät. Yksi elämänsäde synnyttää kaksinaisen inhimillisen älyn, mutta sen kummallakin puolella värähtelee elämä toisella tavalla. Lähinnä älyn alapuolella värähtelee astraalinen tunne-elämä, lähinnä inhimillisen älyn yläpuolella se elämä, joka ihmisessä ilmenee henkisenä rakkautena, sukupuolettomana veljesrakkautena. Ymmärrämme heti, että niinkuin valkoisen rodun tunnussana oli lähtöisin samasta voimasta kuin ihmisen älyllinen minä, samoin uusi tunnussana on lähtöisin siitä säteestä ja voimasta, joka ihmisessä synnyttää sukupuolettoman rakkauden, henkisen veljeyden.

Onko mitään sellaista tunnussanaa ihmiskunnalle lausuttu? Oikeastaan sen uuden tunnussanan lausui Jeesus Kristus. Hän lausui sen näin: »Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne niin, kuin minä olen rakastanut teitä; jotta tekin niin rakastaisitte toisianne.» Joh. 13: 34. Vaikka tämä tunnussana lausuttiin pari tuhatta vuotta sitten, on se kuitenkin verrattain lyhyt aika ihmiskunnan historiassa. Joka tapauksessa ihmiskunta ei ole sitä vielä tietoisesti tunnussanakseen ottanut. Ihmiskunnan johtavalle tajunnalle se on vielä enemmän hämmentävä kuin järjestävä voima. Ei tunnussana tule tunnussanaksi sillä, että Nooa sen on sanonut. Ihmiskunnan täytyy se itse itselleen sanoa. Mutta siinä suhteessa näyttää olevan ihmisen ja ihmiskunnan tila sellainen, että he vastaanottavat tunnussanansa vasta romahduksen jälkeen. Niinkuin valkoinen rotu vastaanotti tunnussanansa vasta atlantilaisen romahduksen jälkeen, samoin voi olla, että Jeesuksen Kristuksen *koko ihmiskunnalle* lausuma tunnussana tulee vastaanotetuksi vasta vaikeiden luhistusten jälkeen, niiden aiheuttamissa kärsimyksissä. Kun ihmiset aikansa harjoittavat oikeudellista sortoa ja ihanteellista väkivaltaa, ja näkevät, että sillätavoin lopuksikin kaikki tuhotaan, saattavat he vihdoin ojentaa veljeskäden toisilleen ja sanoa: *Rakastakaamme ja tukekaamme toisiamme, ettemme hukkuisi.* Kun kansat, valtiot, kirkkokunnat, aatteelliset liikkeet ja henkiset veljeskunnat, todella teossa näin sanovat, silloin Jeesuksen Kristuksen lausuma tunnussana pääsee järjestäväksi ja pelastavaksi voimaksi ihmiskunnassa. Silloin

meitä ei enää yhdistä vain »maapihka», vaan myöskin taivaallinen tuoksu, veljeys henkisessä rakkaudessa. Se on samalla ihmiskunnan yhteinen kieli; henkisessä veljeydessä ihmiset taas »ymmärtävät» toisiaan. Sillä missä ihmisten veljeys rakkaudessa omaksutaan, siellä on »yksi lauma ja yksi paimen», niinkuin Jeesus Kristus sanoo. Joh. 10: 16.

Näitä Jeesuksen Kristuksen sanoja eivät ole henkisetkään liikkeet ollenkaan ymmärtäneet. Ne pysyttelevät vain entisessä tunnussanassa: »tehkäämme itsellemme nimi». Ja siinäkin vain kielteisesti. Ne kilpaillen kiipeilevät toistensa päitten päälle. Mahtipontisina ne julistavat itsensä ainoaksi Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan kanavaksi. Eivätkä ymmärrä, että ainoa ovi ja pelastuksen sanoma on tämä: Rakastakaamme toisiamme. He ovat yrittäneet päästä yhteen laumaan ja yhteen paimeneen siten, että saataisi yleensä toisinajattelevat nujerretuiksi. Jos kansat ja henkiset veljeskunnat olisivat sellaisessa pyrkimyksessään onnistuneet, merkitsisi se ihmiskunnan palautumista takaisin älyttömän laumasielun kannalle. Mutta sellainen on mahdotonta. Ihmiskunnan veljeys, yksi lauma ja yksi paimen, ei ole siinä, että kaikki erilaisuus muutettaisi pakkokeinoin samanlaatuiseksi, että kaikki tasoitettaisi litteäksi. Ihmiskunnan veljeys, yksi lauma ja yksi paimen, on siinä, että jokainen kunnioittaa ja rakastaa toistaan sinään. Sellaisena kuin se on, omalla paikallaan.

Kun tämä käsitys pääsee vallitsevaksi ja järjestäväksi voimaksi ihmiskunnassa, silloin ei elämän

moninaisuus ketään häiritse. Joskin olisi erilaisia kansoja, erilaisia henkisiä järjestöjä, oppilaita ja opettajia, ojentavat ne aina järjestöinä ja kansoinakin veljeskäden toisilleen. Ihminen on aina toisen ihmisen puolelta suojattu, pyhä ja loukkaamaton. Ei mikään järjestö, tai opettaja, mene enää julistamaan sotaa, tai tukemaan ja painostamaan jo julistettua sotaa. Ei ruumiillista eikä sielullista. Sillä mikään sota, mikään tappaminen, ei ole Isästä Jumalasta, vaan isästä itsekkyydestä.

Ja muistakaamme vielä: Kun ihmiskunta suhteessaan henkiseen aurinkoon jo on siirtynyt uuteen säteeseen, jossa voiman muuntajana, välimiehenä, on Jeesus Kristus, sentähden ihmisyyys sisältyy ja esiintyy nyt vain rakkaudessa. Kaikki valta ja ihanteellinenkin väkivalta, kaikki siveellisetkin pakkokeinot, vaikka niitä käytettäisi kuinka jalossa tarkoituksessa, kuinka kauniin päämäärän saavuttamiseksi, ne ovat kaikki vähintäänkin vanhettuneita. Ihminen pääsee esille vain siellä, missä toimitaan ketään loukkaamattomassa rakkaudessa.

VEDENPAISUMUS JÄLLEENSYNTYMÄN JA JÄLLEENKUOLEMAN KANNALTA.

Vaikkakin edellä esitetyllä tavalla olemme oppineet tuntemaan vedenpaisumuskertomusta historialliselta puolelta, ei sen sisäinen arvo sillä ole tyhjentynyt. Siveellinen järkemme jää kysymään: Mikä on niiden ihmisten kohtalo, jotka suurissa mullistuksissa joutuvat kuin luonnon ja Jumalan hylkääminä pyyhkäistyiksi pois elämän näyttämöltä? Ei riitä sanoa: He jäivät ikuisen kadotukseen. Sillä siveellinen järkemme ja omatuntomme ei tyydy sellaiseen vastaukseen.

Ihmisen ulkonainenkin elämä on kierteinen ympyrä. Siitä ympyrästä on nähtävänämme syntymän ja kuoleman välinen puolikas. Mutta toinen ympyrän puolikas, kuolemasta syntymään, on ruumiillisilta silmiltämme salattu. Kuitenkin niitä asioita on aina tutkittu suljetuissa henkisissä koulukunnissa. Ja *H. P. Blavatskyn* alkuunpaneman teosofisen liikkeen kirjallisuudessa puhutaan siitä julkisesti ja seikkaperäisesti. Niinollen ei meillä ole mitään syytä kertailla tässä kaikkea sitä, mitä ken tahansa voi itse kirjoista lukea. Kuitenkin on hyvä mainita itse pääkohdat, jotta voisimme ymmärtää vedenpaisumuskertomusta tältäkin kannalta.

Ihmisessä on kuolevainen ja kuolematon puoli.

Kuolevainen puoli on: äly kiintymyksessään alapuolisiin tunne- ja lihasmaailman voimiin. Kuolematon puoli on: järki antaumuksessaan yläpuolisille veljesrakkauden ja hengen voimille.

Kuolevaisen ihmisen näyttämönä on siis kolme maailmaa: lihasmaailma, tunnemaailma ja älymaailma. Eläessämme tässä lihasruumiin tasolla, ovat tunnetason tuonela ja älytason taivas meissä sisäisesti. Me elämme niitä kaikkia nyt samanaikaisesti. Mutta elämän kiertokulussa me elämme myös erikseen kutakin niistä.

Hyvin lyhyesti: Tämä lihassa elämisen aika on alkuunpanevan kylvämisen aika. Se on tavallaan raskainta, mutta myös tavallaan otollisinta. Sillä ihminen on täällä vapaa, vapaa siementämään tekonsa joko katoavaisella taikka katoamattomalla siemenellä. Se Isä Jumala, josta Jeesus Kristus puhuu, ei tuppaudu väkivaltaisesti kenenkään asioihin. Hän »antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin». Sensijaan kyllä ihmiset — ja heidän takanaan rakkaudettomat henkivallat — käyttävät pakkokeinoja oman ja toistensa elämän järjestämiseksi.

Mutta missä Isän tahto tapahtuu, siellä ei pakkokeinoja käytetä. Siellä ylläpitää järjestystä vain elämän suuri laki: syyn ja seurauksen laki. Mitä ihminen vapaudessa kylvää, sitä hän välttämättömyytenä niittää. Tätä lakia me ihmiset emme oikein tajua tässä kylvämisen vapaudessa. Mutta lihasruumiin kuolemanjälkeen on tilanne toinen. Kylväjän vapaus on pois. Ei voi enää tehdä uusia alotteita. On

vaan niitettävä sitä, mitä lihassa on kylvetty. Eikä voi ihmetellä, jos ihmiskunnan lähinnä kuolemantakainen elämä, joka on jatkoa tälle lihalliselle elämälle, olisikin murheellista. Sillä kylvön satona se on heijastus ihmisten maanpäällisestä aistillisuudesta ja julmuudesta.

Sekin on kuitenkin ohimenevää. Ihmisten sieluruumis, joka on niin suuressa määrässä rakennettu katoavaisuuden harrastuksissa, hajoaa vähitellen. Mutta koska ihmiset ovat tuohon katoavaiseen niin kiintyneitä, saattaa heitä kiusata se tunne, että he itse joutuvat ikuiseen häviöön. Vaikka todellisuudessa se on heidän vapautumisensa hetki. Ihminen vapautuu tuonelatasolta, vetäytyen älyllissiveellisten harrastustensa tukemana älyruumiiseensa, älytasolle. Se on taas, lyhyesti sanottuna, lajittelun ja järjestyksen aikaa. Ihminen lajittelee kylvetyt ja niitetyt satonsa.

Taivaallis-älyllisestä lajittelustakin tulee kerran loppu. Kaikista maa- ja tuonelaelämänsä kokemuksista ei ihminen enää kykene vetämään sen enempiä johtopäätöksiä. Silloin hän vetäytyy siihen puoleensa, joka on kuolematon. Se on kuin pyhättö, kuin temppeli, jossa on esikartano, pyhä ja pyhin. Hän vetäytyy oman temppelinsä esikartanoon — mikäli hänellä on siihen portinvartijan lupa. Ja kuka on tämän esikartanon vartija? Se on totuuden Pyhä Henki. Sentähden ei ihmisellä ole tähän oman sisäisen henkensä esikartanoon muuta avainta, kuin se, minkä hän lihansa päivinä oli Totuuden Henkeä totellen saavuttanut. Hän pukeutuu vanhurskautensa

ruumiiseen, mikäli hänellä siihen on aineksia tullessaan.

Hänen tehtävänsä on silloin: punnita itseään — ja tulla punnituksi — totuuden pyhällä vaa'alla. Vasta silloin ihminen näkee, kuinka suuressa harhassa hän lihansa päivinä todella oli elänyt. Hän oli lähtenyt maan päälle jotakin tehtävää suorittamaan. Mutta siellä olikin ollut niin monta yllättävää houkutusta. Hän oli takertunut niihin. Ja niin olikin varsinainen tehtävä unohtunut, jäänyt suorittamatta. Rihkammat olivatkin jääneet vaihtamatta kalliiseen helmeen. Ja ehkä kaikkein hulluinta: hän huomaa olleensa kivittämässä omaa Mestariaan. Vääräoppisena hän Hänet hylkäsi; pöyhkeilevän hurskastelunsa kiivailussa intoili Mestariaan vastaan. Ja niitä heikompia veljiään, joita hänen olisi pitänyt rakkaudessa tukea ja auttaa, niitä hän tuli raivanneeksi pois ihanteensa tieltä.

Katumus ja murhe yllättävät hänet. Hän valittaa sitä, ettei hän kyennyt paremmin tehtäväänsä suorittamaan. Kuin vaistomaisesti huokuu hänen sisästään toivomus: Saisimpa yrittää uudelleen!

Ja suuri elämä vastaa hiljaisuudessa: Saat. Pöikani, sinä saat yrittää uudestaan. Mutta laillisessa järjestyksessä. Samalla tavalla kuin ennenkin. Saat lihallisen syntymän kautta ottaa pienen lapsen ruumiin asunnoksesi. Niinkuin ennenkin. Sinä et tule edes selvästi muistamaan, että olet ennen elänyt samanlaisessa ruumiissa maan päällä. Tai että olet täällä henkisen temppelisi esikartanossa tehnyt tiliä monesta edellisestä elämästäsi. Koeta sentähden,

poikani, painaa syvästi mieleesi elämän sisin tarkoitus: rakastakaamme toisiamme. Astu sitten uuden lihaantumisesi päivätyöhön.

Ja niin tapahtui. Ruumiillisesti vastasyntyneenä ihminen päästi ensimmäisen parahduksensa äitinsä sylissä. Hän kasvaa lapsena, nuorikkona, tähystelee kummastellen elämän tarkoitusta. Ja kenties vain suurempi kaiho ajaa häntä ohi niiden salakarien, joihin hän edellisissä elämissään oli tupsahtanut. J.n.e. Ihminen saa elämän armosta yrittää uudelleen ja uudelleen. Hänen tehtävänsä on pukeutua kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen. Se pukeutuminen tapahtuu siinä, että hän vapaana poikana toteuttaa Isän tahdon.

Nyt yritämme katsella tätä kaikkea vedenpaisu-muskertomuksen valossa, kuva kuvalta. Aluksi kiinnittyy huomiomme esitykseen:

Jumalan pojat ja ihmisten tyttäret.

Keitä ovat nämä Jumalan pojat ja ihmisten tyttäret? Niillä voi olla useampia merkityksiä, niinkuin ehkä tuonnempana tulemme huomaamaan. Mutta tässä yhteydessä nuo Jumalan pojat olemme me ihmiset. Juuri siinä kuolemattomassa itsessämme me olemme ainosyntyisiä Jumalan poikia. Emmehän me muuten osaisi sanoa Jumalaa Isäksemme.

Ja ihmisten tyttäret? Nekin olemme juuri me ihmiset. Tässä kuolevaisessa minässämme me olemme ihmisten tyttäriä. Henkisinä olentoina, Jumalan poikina, me olemme jokainen menneet todelliseen ja

pyhään avioliittoon ihmisten tyttärien kanssa. Meidän kahta itseämme saattaa sanoa pojaksi ja tyttäreksi, mieheksi ja naiseksi siinä merkityksessä, että meidän jumalainen itsemme edustaa luovaa voimaa, kun taas meidän alempi itsemme edustaa luomiseen antautuvaa ainesta. Meidän kahden itsemme välillä pitäisi vallita sisäinen sopusointu siten, että jumalainen itsemme saisi meissä järkähtämättömällä lempydellään johtaa — sikäli kuin se kaikkeuden Isän ääntä kuunnellen siihen kykenee —, kun taas meidän alemman itsemme pitäisi herkkänä kuunnella sisäisen Jumalanpojan ääntä, alistuen sen mukaan toimimaan.

Mutta tähän me ihmiset olemme, toistaiseksi, olleet yleensä kypsymättömiä, kuuroja ja tottelemattomia. Alemmassa itessämme me olemme uteliaita, ja meitä viehättää nautinto ja valta. Siksi me niin pian joudumme, sekä näkyväisten että näkymättömien kuiskaajien johtamina, nautintojen ja väkivallan tielle. Meidän sallitaan se tehdä siinä vapauudessa, jonka sisäinen Jumalanpoika meille antaa. Niinkuin ei maailmankaikkeuden Isä Jumala pakkokeinoilla komenna maailmaansa, vaan elähyttää rakkaudellaan kaikkia, hyviä ja pahoja, samoin ei ihmisen sisäinen Jumalanpoika käytä pakkokeinoja suhteessaan alempaan minäänsä. Jumalanpoikakin kohotelee rakkaudella alemmaa minäänsä. Ainoana turvana sisäisellä Jumalanpojallamme on se, että kun me alemmassa itessämme menemme nautintojen ja väkivallan tielle, niin sisäinen Jumalanpoika ei lähde mukaan. Siinä suhteessa se on kuin kallio, peräänantamaton ja taipumaton. Kaikki houkutuksemme

ja äänestyksemme ovat Hänen suhteensa turhia. Kun me emme vapaaehtoisessa kuuliaisuudessa ja vastarakkaudessa osaa nöyrinä kuunnellen seurata Jumalanpojan ääntä, seuraa siitä, että me jäämme väljähtyneeseen suhteeseen kuolemattomaan Jumalanpoikaan. Ihmisen kahden itsen välille jää etenevää välimatkaa, yhteys heikkenee, ja vähitellen lähenevä kuolema on ajoittain uudistuva pelastus alemmalle itsellemme. Kuolematon itsemme ei voi muuta, kuin ikäänkuin murheellisena etääntyä ja katsella luomuksensa, alemman itsensä, kuolemaa. Eli vedenpaisumuskertomuksen sanoilla: »Ja Herra katui tehneensä ihmisen maan päälle, ja tuli murheelliseksi sydämessänsä.» Meidän jatkuvasti toistuva ruumiillinen kuolemantuomiomme — joka on kuin varakeino johtavalla Jumalanpojalla suhteessaan ihmisten tyttäreen, alempaan itseen — sisältyy Herran sanoihin: »Ihmisen, jonka loin, tahdon minä hukuttaa maan päältä.» Tosiaan vain »maan päältä», sillä, niinkuin edellä olemme esittäneet, alempi itse elää edelleen sisäisemmillä tasoilla, yhdellä toisensa jälkeen. Ja vasta seuraavalla, tunne- eli tuonelatasolla, alempi itse joutuukin tuon hukkumisensa perusteellisemmin tuntemaan. Siellä

Tulva hukuttaa hänet.

Vanhatestamentti kuvailee tunnetasoa, tunne- ja himoelämää, yleensä vetenä, merenä. Ynmärtääksemme alemman itsen elämää tunnetason tuonelassa, on hyvä muistaa, että se on varjo eli heijastus tästä

lihallisesta elämästä. Sentähden on tärkeätä oppia arvioimaan meidän lihallista elämäämme henkiselältä kannalta.

Ihmisten maallisessa elämässä on kannustavana voimana jonkunlainen onnenkaipuu. Kaikki tahtoisivat olla onnellisia. Toinen asia on sitten, mistä päin ja mitenkä tätä onnea tavoitellaan. Pysyväinen onni olisi tietenkin siinä, että ihminen eläisi sisäisessä sopusoinnussa, että alempi itse tottelisi ja seuraisi ylempää itseä, Jumalanpoikaa. Mutta alempi itse ei yleensä pyri, niinkuin olemme huomanneet, vapauttaan siihen suuntaan käyttämään. Se asettaa vielä ulkoisia ehtoja onnelleen. Pitäisi olla niin ja niin, sitä ja sitä. Eihän muuten osaa olla onnellinen. Kellä joku koriste, asunto sellainen, ympäristö tällainen. Ja muuta sellaista.

Tätä kaikkea ei ihminen saa noin vaan. Sitä pitää hankkia, ostaa rahalla. Niin syntyy uusi pulma, uusi uskonkappale: pitäisi saada paljon rahaa, silloin voisi ostaa kaikkea mitä sielu halajaa, ja niin voisi olla onnellinen. Ja niin onkin jo valmiina seuraava uskonkappale: täytyy keksiä joku ihmeellinen patentti. Ja sitten pystyttää oikein mainio rahamyly. Joka jauhaa rahaa yöt ja päivät. Ja jos sisäinen Jumalanpoika on levoton, niin voihan alempi itse, ihmisen tytär, lohduttautua tällaisella ajatuksella: Kun saan rahaa, silloinhan voin auttaa myöskin niitä, jotka tottelevat Jumalanpojan ääntä ja työskentelevät ihmiskunnan henkiseksi kohottamiseksi.

Aika kuluu, ja Jumalanpoika saa paeta yhä kauemmaksi. Ihmisillä on niin kuumeinen kiire kek-

siäkseen patenttia. Jotta tulisi rahaa. Voisi ostaa kaikkea. Ja olla onnellinen. Ja tehdä muutkin onnelliseksi. Rahalla.

Tällainen on se mielikuva, jonka alempi itse on luonut. Ja yhä luo. Ja palvoo. Kuumeellisen sairaalosisella kiireellä. Yleensä me ihmiset olemme niin takertuneet tuohon kuvaan, ja sen kumartamiseen, että kun se sattuu jonkun yksilön kohdalta särky-mään, niin meistä voi tuntua, niinkuin koko elämä olisi mennyttä.

Ja kuitenkin ihminen on aivan ennallaan. Särky-nyt oli vain se ulkonainen kuva, jonka alempi itse oli luonut. Ihminen on unohtanut itse elämän, joka on hänen sisässään, ja on ryhtynyt siitä tekemään-sä kuvaa kumartamaan. — Me ihmiset olemme niitä ainaisia kuvan kumartajia. — Vaikka onhan meillä kuitenkin siellä takana, ikäänkuin kaiken varalta, muisto todellisesta elämästä, siitä, että me olemme henkisiä olentoja, kuolemattomia Jumalanpoikia. Mutta se muisto vaikuttaa ja määrää vielä niin vähän meidän toimintaamme ulkoisessa maailmassa.

Mikä nyt on alemman itsen asema, kun se tuollai-sena kuvan kumartajana siirtyy tuonelaan? Kokonai-suudessaan vain sitä, että se joutuu omassa olemuk-sessaan perinpohjin tuntemaan tuon kuvan purkau-tumisen ja tyhjään raukeamisen. Aluksi se ei edes tarvitse tietää olevansa siirtynyt toiselle tasolle. Se vain jatkaa samalla kuumeisella kiireellä kuvansa rakentamista ja pystyssä pysyttämistä. Joka pys-tyssäpysyttäminen kuitenkin käy yhä vaikeammaksi sentähden, ettei hän enää ole vapaa kylväjä, vaan

niittäjä. Kuva ei saa enää uutta voimaa; se käy vain maallisen elämän aikana kyllästytetyllä voimalla. Siksi se vähitellen raukeaa.

Tämä raukeava kuva on samalla ihmisen oma himo- ja tunneruumis. Tai, jos niin sanoisimme, tunneruumis on sieluna tuossa kuvassa. Ja kun alempi itse on niin kiintynyt himoruumiinsa sieluttamaan mielikuvaan, joutuu hän läpikäymään kaikki asteettaiset hukkumistilat tuonelassa. Hänellä saattaa olla se tunnelma, niinkuin hän olisi tuomittu ikuiseen kadotukseen.

Mutta hänen vapautumisensa hetki lyö, kun hänen himoruumiinsa ja sen sieluttama mielikuva lopullisesti raukeavat. Sillä alempaan itse on kuitenkin kätkeyty jotain, joka ei häviä. Ja se jotain on

Nooa arkissaan.

Nooa ei ole vain ylempi minä, Jumalanpoika sinään, vaan siihen sisältyy alemmasta itsestä se osa ja sen verran, minkä ihminen maallisessa elämässään tottelee sisäisen Jumalanpojan hiljaista ääntä. Siis: *Nooa on oikeastaan ihmisen siveellishenkinen pyrkimys maallisen elämän aikana.* Sentähden Nooasta sanotaan: »Nooa oli aikalaistensa keskuudessa hurskas ja nuhteeton mies ja eli jumalisesti.» Aivan niin. Minkä verran ihminen elämässään ja työssään rakastaa totuutta, elää nuhteettomasti ja jumalisesti, sen verran hänessä on Nooa. Sellaisena hän rakentaa arkkia. Ne siveellishenkiset neuvot ja ohjeet joita hän sisäiseltä Herralta saa, ne tullevat hänen arkkinsa mitoiksi ja toimintansa ohjeiksi. Arkki on silloin se

osa ihmisen elämäntyöstä, jossa on seurattu Mestarin neuvoja, mittoja, sekä ihmisen oma siveellissielullinen olemus. Ihminen ei ole ollut ruumiissa eläessään niin kokonaan kiintynyt tuohon hukkuvaan mielikuvaan, josta edellä puhuimme, vaan on onnensa kaipuussa muistanut ja kyennyt tavoittelemaan myöskin sisäistä sopusointua. Siksi hänen sielullinen olemuksensa on rakentunut arkiksi; joka on tervattu sisältä ja ulkoa.

Tervaaminenhan merkitsee, että laiva on vedenpitävä, ettei se vettyneenä lahoisi ja täyttyneenä pohjaan painuisi. — Samaa se merkitsee sieluelämäsäkin. Siveellishenkisessä pyrkimyksessä ihmisen sieluolemus rakentuu sellaiseksi, etteivät sisäiset eivätkä ulkoiset aistimuselämän vedet, myrskyt ja aallokot, siihen tarttuisi, ettei se vettyneenä elämänmeren pohjaan painuisi.

Tällaisessa arkissaan voi Nooa hereilläöllen nousta ja purjehtia alemman älytason piireihin. Hän on tullut siihen lajittelun ja järjestelyn aikaan, josta edellä puhuimme. Arkissaan hänellä on lajiteltuna kaikki maanpäälliset kokemukset, hyvät ja huonot. Nooa lajittelee niitä edelleen. Hän kykenee siihen, koska hän jo ruumiissa eläessään oli totuttautunut arvioimaan tekojaan henkisten arvojen mukaan.

Niin ajautuu Nooa vihdoin

Araratin vuorille.

Araratin vuori on korkeamman järjen maailma, ehdottoman totuuden piiri. Totuus on kuin vuori, tai kallio, jolla kolminaismaailman ilmennyt elämä lepää.

Vakava pyrkimys asettamaan totuus kaiken elämänsä ja toimintansa pohjaksi ja perustaksi takaa sen, että ihminen saattaa hereilläolleen siirtyä totuuden maailmaan, kuolemantakaisille Araratin vuorille.

Vanhoissa käännöksissä Ararat on suomennettu: »Vapistuksen kirous.» Voisi ehkä yltä hyvin sanoa: »Vapistuksen siunaus.» Pohjaltaan se kuitenkin on sitä. Sillä tämä »vapistus» kuvaa sitä suhdetta mikä oli ruumiillisen ihmiskunnan ja Isän Jumalan välillä ajassa ennen Kristuksen lihaantumista, ja mikä suhde saattaa ihmisellä vieläkin olla — ellei hän välitä Kristuksesta itsessään.

Tämä suhde oli, ja on edelleenkin se, että ihmiskunta heräsi korkeamman järjen mahdollisuuksiin kolmannen juurirodun aikana, miljoonia vuosia sitten. Korkeamman järjen avautuminen teki ihmiselle mahdolliseksi aavistaa, että on olemassa Jumala, ja että Jumala on Totuus, Pyhyys, jota ei saa pilkata. Sillä Jumala mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Se synnytti ihmisessä jumalanpelvon, siveellisen »vapistuksen». Joka vapistus eli jumalanpelko oli takeena siitä, että ihminen ylimalkaan saattoi joutua vuorille, sille tasolle, missä vallitsee totuuden Pyhä Henki. Se »pelko» saattoi tehdä ihmisestä hurskaan Jumalan-*palvelijan*. Nyt, Kristuksen lihaantumisen jälkeen, on ihmiskunnan asema toinen. Sillä nyt ei ihminen vain järjessään ymmärrä, että Jumala on totuus, vaan ihminen saattaa myöskin sydämessään tuntea, että Jumala on rakkaus. Ja niin ihminen nyt voi paremmin päästä tietoiseksi siitä, että hän todella on Jumalan-*poika*.

Täällä jumalanpelvon vuorella, kuolemantakaisessa hengen maailmassa,

Nooa lähettää kaarneen ja kyyhkysen.

Ajatus on kuin lintu. Kun ihminen ajatellen mietiskelee, lähettää hän linnun lentoon. Niinkuin lintuja on puhtaita ja saastaisia, niin ovat myöskin ihmisen ajatukset.

Kaarne kuvaa ennen kaikkea puhtaan järjen sisäistä voimaa. Niinpä profeetta Eliaalle tuovat kaarneet ruokaa. Joka ei suinkaan merkitse vain ruumiillista ruokaa. Sillä tavallinen ruoka elättää vain meidän eläimellistä ruumistamme, mutta ruumiissa asuva ihminen elää »jokaisesta sanasta joka lähtee Jumalan suusta». Matt. 4: 4. Eli siis: ihminen meissä elää juuri siinä, että me syvennymme kuuntelemaan sisäisen Jumalanpojan ääntä. Se on meissä olevan ihmisen ruoka. Mutta vielä on meissä Jumalanpoika. Ja hänen ruokansa on tämä: »Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.» Joh. 4: 34. Jumala meissä tulee ruokituksi vain siten, että täytämme sisäisen viisauden kautta ilmevän Isän tahdon.

Ihminen voi siis kuolemantakaisessa hengen maailmassa, ennen mainitsemassamme temppelinsä esikartanossa, pitää kaarnettansa lentelemässä edestakaisin senverran, minkä verran hän ruumiissa ollessaan oli poikana täyttänyt Isän tahtoa. Hän on senverran hereillä Pyhän Hengen maailmassa, miettien tilannettaan totuuden vaa'alla — niinkuin edellä

puhuimme. Hän on arkissaan tarttunut totuuden vuoreen, josta hänen olisi jonnekin selviydyttävä. Sillä eiväthän arkin ruokavaratkaan riittäisi loppumatto-miin. Siksi hän lähettää kyyhkynsen lentoon, tiedustellakseen tilannetta. Kyyhkynen on lintuna erikoi-sesti Pyhän Hengen vertauskuva. Ollessaan hereillä kuolemantakaisessa Pyhän Hengen maailmassa, ei ihminen mitään huonompaa lintua voisikaan lähettää. Pyhän totuuden valossa hän miettii, olisiko minkään-laisia mahdollisuuksia jatkuvaan toimintaan; jossa saisi korjata erehdyksiään ja yrittää uudelleen.

Ensimmäiseltä matkaltaan kyyhkynen palaa tyhjin toimin. Se merkitsee, että ihminen on kuolemantakai-sen temppelinsä esikartanossa miettinyt, voisiko hän astua takaisin lihalliseen ruumiiseensa. Mutta se on mahdotonta. Kuollut ruumis on jo hajoamistilassa. Siihen ei enää voi astua. Siksi Nooa ojensi kätensä ja otti palaavan kyyhkynsen luoksensa arkkiin. Ihmi-nen huomasi olevansa oman menneisyytensä tulos, josta ei voi palata takaisin. Oman rajoitetun minu-u-tensa umpikujasta täytyy löytyä silmukoituma, josta puhkeaisi uusi elämä. Ja niin Nooa lähettääkin mie-tiskelykyyhkynsä uudelleen. Nyt »kyyhkynen palasi hänen luoksensa ehtopuolella, ja katso, sen suussa oli tuore öljypuun lehti». Kenties pitkän ja vai-valloisen mietiskelyn jälkeen Nooa ymmärtää — häntä autetaan ymmärtämään — että ainoa mahdollisuus työnsä jatkamiseen tarjoutuu sittenkin maan päällä. Ei tuossa kuolleessa ja hajonneessa ruumiissa, vaan aivan alustaan alkavassa uudessa ruumiissa. Se ruu-mis on jo alullaan. Ei se vielä ole maailmaan synty-

nyt, mutta se kasvaa äidin ruumiissa. Siis aivan kirjaimellisesti niinkuin uusi lehti vanhassa puussa. Äidin ruumiissa ollessaan lapsikin on kokonaan »veden peitossa», mutta vapautuu siitä sitten.

Nooa »odotti vielä seitsemän päivää ja laski kyyhkysen ulos, eikä se enää palannut». Mitä oli tapahtunut, mihin oli kyyhkynen jäänyt? Se oli tapahtunut, että lapsi oli maailmaan syntynyt. Siihen pieneen ruumiiseen oli kyyhkynen asuntonsa ottanut. Sentähden voidaankin ihmisen ruumista sanoa eläväksi Pyhän Hengen temppeliksi. Nooa itse, ihminen itse, on vielä arkissaan, hengen maailmassa. Mutta hänestä ja hänen kauttaan astuu Jumalan Pyhä Henki vastasyntyneeseen lapsen ruumiiseen. Ilman ei siitä ihmistä tulisikaan.

Näinollen pienet lapset ovatkin erikoisesti pyhiä, jumalallisia. Niiden katse on pyhä ja jumalallinen, eikä vielä inhimillinen. Sentähden on kokonaan väärä ja henkisesti pimeän järjen keksintöä se ajatus, että pienet lapset olisivat siveellisesti saastaisia, ja että niiden tajuttomalle ruumiille olisi kohdistettava joitakin uskonnollisia muotomenoja, jotta ne siten puhdistuisivat. Parempi on, että me aikuiset yritämme olla itse sielultamme puhtaita, rakastavia. Silloin me voisimme vaaratta lähestyä lapsia, ja kenties Jeesuksen tavalla siunata heitä. Sillä vain rakkaudellamme lapsia ympäröiden me voimme heitä siunata, ja saada siunauksen heiltä. Heidän katseestaan me näemme Jumalan Pyhän Hengen, saamme väläyksen siitä Jumalan valtakunnasta, jossa asuu viattomuus, puhtaus, nöyryys. Niinpä Mestari Jeesus asettaa

pienen lapsen oppilailleen esikuvaksi, sanoen: »Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, hän ei pääse sinne sisälle.» Mark. 10: 15.

Kaukana siis, että vastasyntynyt lapsi olisi siveellisesti saastainen, ja että häntä voitaisi puhdistaa joillakin seremonioilla, joita tehdään hänen horrok-sissa olevalle ruumiilleen, ilman hänen pyyntöään ja suostumustaan. Lapset päinvastoin, taivasten maailmoista tulleina, ovat siveellisesti puhtaita ja »viattomia kuin kyyhkysen». Matt. 10: 16. Sellaisiksi täytyy, juuri siveellisessä merkityksessä, opetuslapsienkin tulla — eikä päinvastoin. Mestari sanoo oppilailleen: jos te talidotte tulla oman henkenne Jumalan valtakuntaan, siihen, jossa Mestari tavataan, täytyy teidän tulla sielultanne ja mieleltänne viattomiksi, puhtaiksi, nöyriksi. Ei ole muuta tietä.

Aivan toista on, jos aikuinen ja harkintakykyinen ihminen tahtoo omasta aloitteestaan ja vapaasta tahdostaan liittyä johonkin henkisesti auttavaan ja kasvattavaan veljeskuntaan, ja tulee siinä jollain juhlallisella ja mieleenpainuvalla tavalla vastaanotetuksi. Hän on silloin vapaa ihminen tekemään henkisyys- ja kuolemattomuuteen tähtäävän lupauksensa. Hänessä vaikuttaa tietoisesti annettu elävä lupaus siihen suuntaan, että hän tahtoo luopua pois pimeydestä, tietämättömyydestä, valheesta, vallasta ja väkivallasta, s. o. kaikesta itsekkyydestä, ja yrittää aina pyrkiä valoon, totuuden tietoon, rakkauteen.

Tämä tästä.

Kun siis kyyhkynen oli jäänyt kolmannelle matkalleen, kun ihmisen jumalainen henki oli vastasynty-

neen lapsen kautta tullut sidotuksi uuteen maalliseen elämään, astuu vihdoinkin Nooakin Herran käskystä kaikkine joukkueineen ulos arkista. Se merkitsee, että ihminen laskeutuu ja vähitellen herää inhimillisenäkin tajuntana kasvavan lapsen aivotietoisuudessa. Pienen lapsen alkuaan pyhä ja jumalallinen katse alkaa vähitellen muuttua inhimilliseksi katseeksi. Vanhemmat iloitsevat siitä. Sillä tuo herkkä uinuva Pyhän Hengen katse tuntui liian kaukaiselta, luoksepääsemättömältä. — On yleensä huomattu, että tajunnan laskeutuminen saavuttaa seitsemännellä ikävuodella sellaisen valmiuden, että siinä inhimillinen ajattelutyö pääsee alkamaan.

Niin on taas alkanut

Uusi ruumistus.

Nooa on astunut maahan kaiken joukkonsa kanssa: vaimonsa, kolmen poikansa, heidän vaimojensa ja eläinten kanssa.

Mitä ne kaikki ovat? Jos Nooa on järjellissiveellinen minätajunta, niin Nooan vaimo on saman ihmisen tunteellissiveellinen äitiys, se, että ihminen saat-
taa sydämessään antautua henkisyydelle, sisäiselle Jumalanpojalle; tehden siten sekä ruumiillisen että siveellisen uudestisyntymisen mahdolliseksi. Taas Nooan kolme poikaa vaimoineen ovat ihmisen hengen kolminaisuus. Ruumiissa eläessä ne muodostuvat ihmisen siveellishenkisen arkin kolmeksi kerrokseksi, ja sisäisessä maailmassa ne ovat hänen temppelinsä eteinen, pyhä ja pyhin. Eläimet ovat kaikki eläimelli-

set taipumukset ihmisessä. Ihminen tuo mukanaan uuteen ruumistukseensa siemenet ja mahdollisuudet kaikkeen eläimellisyyteen, inhimillisyyteen ja jumallaisuuteen. Kaikista niistä saa ihminen taas yrittää parastaan. Kenties vain suurempi synnynnäinen kaiho ja ikävä ajaa häntä suurempiin ponnistuksiin oman olemassaolonsa arvoitusta selvitellessään.

Ensimmäiseksi työkseen Nooa rakensi alttarin ja uhraisi siinä, josta Herra tunsu suloisen tuoksun.

Tämä merkitsee, että ihminen syntyy uuteen ruumistukseen vain sitä varten, että hän tekisi elämästään alttarin, jossa hän Herransa lähettiläänä toimittaisi uhripalvelusta. Vain sitävarten ihminen lihaan ruumistuu. Vain siinä päätöksessä ja siinä työssä ihmisen sisäisin itse riemuitsee. Sen sisäisen riemun ihminen itsekin tuntee. Hän tuntee sen aina, kun hän sisäisimmän itsensä ääntä kuuntelee ja toiminnassaan sille uhrautuu. Mutta viehättyessään nautinnon, vallan ja väkivallan tielle, tuntee ihminen itsekin sisäistä katumusta, murhetta ja levottomuutta. Siksi se vie ajoittaiseen ja yhä uusiintuvaan kuolemaan. Miksemme siis vapaaehtoisesti kuolisi nautinnoille ja vallalle, pystyttääksemme elämästämme alttarin. Sillä elämä tarjoutuu vain alttaripalvelusta varten. Vain siinä Herramme riemuitsee vapautumistaan.

Mutta tästä joudummekin jo varsinaisen salatun elämän alalle.

VEDENPAISUMUS SALATUSSA HENGELLI- SESSÄ ELÄMÄSSÄ.

Sanomme vedenpaisumuskertomuksen kolmannen arvokerran olevan profeettallisen, ennustuksen luontoisen. Jatkuvissa ruumistuksissaan valmistautuu jokainen ihminen täydelliseen vedenpaisumukseen. Se tapahtuu hänessä itsessään. Sillä »niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisenpojan tulemuksessa oleva». Matt. 24: 37.

Tutkiessamme vedenpaisumusta historian ja jälleenkooleman ja jälleensyntymän kannalta, teimme sen siinä yleisessä taustassa, jonka jokainen voi itselleen saada tutkistelemalla nykyaikaisen teosofisen liikkeen laajaa ja monipuolista kirjallisuutta. Samoin meidän on nytkin hyvä saada taustaksi pieni kuva muinaisista Mysterioista. Niitä oli m. m. muinaisessa Egyptissä ja Kreikassa. Niiden keskuksena oli täydellistynyt ihminen, Mestari. Mestarin henkisen vaikutuksen piiriin joutuivat sellaiset ihmiset, jotka vakavasti etsivät totuutta omassa itsessään. Ne muodostivat yhdessä kuin elävän temppelin, jossa Mestari oli kuin temppelin elävä piirustus, sen keskus ja kulmakivi. Kaikki he yhdessä ja erikseen tulivat eläviksi kiviksi elävässä temppelissä. Samalla tietysti jokainen temppelin elävä kivi oli itsessään pieni elävä temppeli.

Näissä temppeleissä, niinkuin esim. kuninkaallisesti viisaan Salomon temppelissä, oli esikartano, pyhä ja pyhin. Esikartanoihin tultiin ulkoisesta maailmasta. Siihen pyrittiin omasta sisäisestä halusta, ilman houkuttelua. Jos tuntui — ja vieläkin tuntuu — nousevan esteitä ja vaikeuksia tielle, täytyi ihmisen voittaa ne omassa itsessään. Ei muualla. Sillä esikartanoon joutunut ihminen sai piankin huomata — ja saa vieläkin huomata — niinkuin ei hänestä olisi paljoakaan välitetty. Vaikka todellisuudessa Mestari rakkaudessaan heistä hyvinkin välitti. Esim. Pytagoraan Mysterioissa saivat temppeliin pyrkijät odottaa eteisessä pari vuotta, suutansa avaamatta. He saivat vain kuunnella ja oppia, sen minkä taisivat. Sillä opetus oli siveellisesti puhdistavaa laatua. Ihmisen piti oppia vastuksissa hiljentyen nöyrytymään ja peräänantamatta pyrkimään. Sillä sisäisen Jumalan hiljainen ääni ei kuulu astillisessa melussa, ei katkeroituneessa tai ylpeässä sydämessä, vaan se kuuluu, niinkuin profeetta Eliaalle, hiljaisessa tuulen huminassa, lapsenmielisessä sydämessä.

Kun ihminen oli esikartanossa oppinut peräänantamatonta kestävyyttä, siveellistä nöyryyttä ja henkistä ahkeruutta, joutui hän niin puhdistuneena astumaan temppelin pyhään. Hänen puhdistuneessa mielessään alkoi älyllisen valaistuksen, tietopuolisen tutkistelun aika. Hän sai tieto- ja älyperäisesti oppia maailman ja ihmisen rakennetta, syntymän ja kuoleman tarkoitusta, jälleensyntymisen ja syyn- ja seurauksen lakeja. Ja tietysti hän sai oppia ymmärtämään sitä Jumalan elävää ajatusta, sitä elävää temp-

pelin piirustusta, joka oli sisäisesti, jo ennen maailman perustamisen aikoja, kätkeyty jokaiseen ihmiseen. Sillä samassa määrässä kuin ihminen oppi tuntemaan sisäisen temppelin piirustusta, samassa määrässä hän saattoi tulla sen temppelin tietoiseksi rakentajaksi.

Näin joutui pyrkijä astumaan temppelin pyhimpään, varsinaiseen mystilliseen työhön ja elämään.

Koettakaamme nyt asettaa yllä esitetty mysteriokuva taustaksi, jonka valossa vedenpaisumuskertomusta tarkkailemme.

Aluksi tulevat vastaamme

Ihmisten lisääntyminen, Jumalan pojat ja ihmisten tyttäret.

Tässä henkisessä merkityksessä ei ihmisten lisääntyminen näyttäydy tavallisissa tilastotutkimuksissa. Ensiksi jo siksikin, ettei ihmisten asumasija rajoitu vain tähän lihalliseen maailmaan; myöskin kuoleman takaiset tuonelat ja taivaat ovat ihmisten asumasijoja. Kuitenkaan ei vielä tämäkään tieto riitä ratkaisemaan ihmisten henkistä lisääntymistä. Ratkaisu on vasta siinä, että kehityksen kuluessa lisääntyy sellaisten ihmisten luku, joissa varsinainen salatun eli henkisen elämän alkaminen on mahdollinen. Vasta sellaisissa ihmisissä syntyy ihmisten tyttäriä, s. o. heissä syntyy nöyrymielinen antautuminen korkeammalle elämälle, sisäiselle Jumalanpojalle. Sisäinen Jumalanpoika saattaa ottaa heidät, heidän pyrkivän

ja nöyrymielisen kuuliaisuutensa tähden, johdettavakseen, ikäänkuin vaimoikseen.

Mutta todellisissa mystérioissa myöskin todellinen Mestari edusti ulkoisella tavalla sisäistä Jumalanpoikaa, ihmiskunnan suurta johtajaa, Kristusta. Mestari edusti, ja aina edustaa, Kristusta sentähden, että Kristus, koko ihmiskunnan elävä piirustus, todellisin *ihmisyys*, jo on Mestarissa elävänä ja ylösnousneena. Mestari on mestari sentähden, että hän kykenee toimimaan niin hellävaroen, maltillisesti ja viisaasti, ettei hänen toimintansa millään taholla satuta ihmistä, ei kolhase ihmisyttä, ei itsessään eikä toisessa. Juuri tämän ominaisuutensa tähden mestarit ovat kuin Jumalanpojat suhteessaan meihin muuhun ihmiskuntaan. Me, jotka emme vielä osaa ajatella ja toimia loukkaamatta ihmistä ja ihmisyttä, me olemme Jumalanpoikia vain korkeammassa minäsämme, mutta Mestari on Jumalanpoika myöskin alemmassa, toimivassa minässään. Me tavalliset ihmiset, mikäli me etsimme totuutta rakkaudessa, olemme suhteessamme Mestariin kuin ihmisten tyttäriä. Me tulemme ihmisten tyttärinä »kauniiksi» mikäli me tulemme mieleltämme nöyriksi ja pyrkiviksi. — Tällaiset ihmiset tulevat tavallaan korkeamman minänsä vaimoksi. Sentähden sanotaan: »Niin Jumalanpojat näkivät ihmisten tyttäret kauniiksi ja ottivat vaimoiksensa kaikki, joita he halusivat.» He ottivat kaikki, »joita halusivat», sillä mysterioiden oppilaaksi ei voi kukaan tulla muuten, kuin olemalla sitä omassa itsessään.

Kohta tämän jälkeen aletaan puhua, että

Ihmisten pahuus tulee suureksi, maa on täynnä väkivaltaa, ja Herra päättää sen hukuttaa.

Kun ihminen on astunut mystilliseen liittoon korkeammassa minässään, kaikuu hänen sisäisessä tajunnassaan tämä Herran eli Mestarin tuomio: ihmisessä täytyy tulla hukutetuksi se minätajunta, joka viehättyy aistilliseen ilonpitoon ja väkivaltaan. Ihmiskunnan historiassa onkin huomattavana, että nämä kaksi, aistillinen hurmio ja väkivalta, kulkevat käsi kädessä. Ja myöskin on huomattavana, että mikäli ihmiset ovat joutuneet henkisen voimavirran alaisiksi, sikäli on heissä saattanut tapahtua vain se muutos, että *anastava väkivalta* on muuttunut *ihanteelliseksi väkivallaksi*. Kuinka paljon julmuutta ja väkivaltaa onkaan harjoitettu Jumalan ja Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan nimessä! Ihanteellinen väkivalta se vasta saakin elämän muodostumaan julmaksi.

Juuri tällainen tila, anastavan ja ihanteellisen väkivallan tila, on mystillisessä syntymässä hukkuva. Mutta se ei voi hukkua ennen kuin ihminen on rakentanut arkin, käytännöllisen yhdyssiteensä ja siirtymismahdollisuutensa ylempään minäänsä. Sentähden seuraa nyt

Arkin rakentaminen.

Tältä mystieron kannalta katsoen Nooa on juuri sellainen ihminen, jossa alempi ja ylempi minä ovat pyrkimässä tietoiseen liittoon keskenään. Nooa syvenyy omaan itseensä, ottaen »mittoja», s.o. neuvoja ja

ohjeita Mestariltaan. Ihminen ei pääse mestarin yhteyteen siten, että hän pitäisi kiinni omista ennakkoluuloistaan, tai oman aikansa ja paikkakuntansa n. s. oikeaoppisista selityksistä ja ajatustavoista. Ei myöskään siten, että hän yrittäisi muutella mestarin »epäkäytännöllisiä» ajatustapoja »käytännöllisemmiksi». Parempi hänen on omassa viisaassa käytännöllisyydessään syventyä oppimaan ja ymmärtämään Mestarin, Kristuksen ja Jumalan viisautta ja käytännöllisyyttä. Kun ristiriitoja syntyy, on ihmisen ne pyrittävä voittamaan omaa itseään ja menettelytapansa tutkimalla. Ellei ristiriitaa voiteta, on merkinä se, että ihminen joko väsyä, tai katkeroituu ja moitiskelee, tai jatkaa väkivaltaista taisteluaan oman silloisen näkökantansa puolesta, Jumalansa ja ihanteensa nimessä.

Arkki rakentuu ilman muuta, kunhan Nooa vain toiminnassaan alistuu ymmärryksellä ja ahkeruudella seuraamaan Herran antamia ohjeita, neuvoja ja mittoja. Arkin kolme kerrosta ovat, niinkuin jo olemme sanoneet, samalla Nocaan kolme poikaa: ylösnousevan ylemmän itsen henkinen kolminaisuus. Arkin syvin kerros lasketaan sillä, että ihminen *uskoo hyvän voimaan*. Se usko on silloin elävä ja todellinen. Se on sillä tavalla todellinen, että ihminen uskaltaa jättää itsensä ja asiansa hyvän voiman varaan; ei turvaudu ihanteelliseen väkivaltaan eikä ihmisten laillistuttamiin pakkokeinoihin.

Tämä on arkin syvin kerros, pohja ja perustus. Mutta juuri tässä suhteessa ihmiset, sekä opettajat että opetettavat, niin paljon muuttelevat mestarin

mittoja, yrittäen tehdä niitä »käytännöllisemmiksi». Kuinka yleisesti ihmiset sanovat uskovansa Kristukseen. Mutta käytännössä he eivät uskalla uskoa. He pelkäävät joutuvansa hukkaan, jos järjestäisivät käytännöllisen elämänsä Kristuksen vuorisaarnan kannalle. Yksinkertaisesti he eivät vaan jaksa eivätkä uskalla uskoa Kristukseen, hyvän voimaan. Eikä siihen ole pakkoa. Sillä onhan maailmassa niin paljon »mestareita», jotka sanovat olevansa Kristuksen oppilaita ja Valkoisen Veljeskunnan »kanavia», mutta siitä huolimatta selittävät, että esim. sotakin, tuo ihmiskunnan joukkoteurastus, on luvallista silloin, kun sitä käydään »hyvän» ja »oikian» asian puolesta! Puhumattakaan muusta.

Ja niin on yhä vieläkin totta, mitä evankelista sanoo: »Hän tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.»

Mutta samoin on totta myöskin: »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi.» Joh. 1: 11, 12. Sillä kun ihminen uskaltaa uskoa Kristukseen niin, että hän uskaltaa ottaa Kristuksen hengen ja nämä sen viisi käskyä oppiakseen: *1. Älkää vihastuko*, vaan olkaa sydämessänne ja mielessänne lempeitä ja anteeksiantavaisia, ja pyrkikää aina sovintoon kaikkien kanssa; *2. Älkää himoitko toista sukupuolta*, vaan olkaa sydämessänne ja mielessänne puhtaita; *3. Älkää vannoko*, vaan olkaa puheessanne vilpittömiä, puhuen vain sitä mikä on totta, sekä sen lisäksi tarpeellista ja ystävällistä; *4. Älkää tehkö pahalle vastarintaa*, älkää turvautuko pakkokeinoihin, ja älkää käyttäkö ihanteellistakaan

väkivaltaa hyvänkään asian puolesta; 5. *Rakastakaa poikkeuksetta kaikkia olentoja ja toimikaa tässä rakkauden hengessä*, — kun ihminen uskaltaa uskoa Kristukseen niin, että hän ottaa nämä Kristuksen viisi käskyä käytännöllisen elämänsä oppaiksi ja kaiken työnsä ja toimintansa »mitoiksi», silloin hän todella tulee »Jumalan lapseksi», tulee Jeesuksen Kristuksen salaisuuksien ja Valkoisen Veljeskunnan oppilaaksi. Se usko on samalla perustus ja syvin kerros hänen arkissaan. Se on Jumalan voima ihmisessä.

Kun ihminen on käytännöllisellä uskollaan tehnyt tämän pyhän voimavirran mahdolliseksi, rakentuu syvimmän kerroksen päälle keskimäinen kerros. Se käy siten, että Jumala vastaa ihmisen uskoon *rakkau-della*. Jumalan rakkaus vuotaa ihmisen sydämeen; ihminen saa tuntea Jumalan rakkautta sydämessään. Se on toinen kerros: ihmisen sydän avoinna Jumalan rakkaudelle. Se on avautunut sillä, että ihminen on käytännöllisesti uskaltanut uskoa Kristukseen. Ihmisen sydän on Kristuksen, Jumalanpojan, Jumalan rakkauden asunto. Kun sanotaan: »pane arkin ovi sen kylkeen», niin me ymmärrämme, että sydän, että rakkaus vain on ovi Jumalan valtakuntaan. Eli niinkuin Paavali sanoo: »Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä on pantu, ja se on Jeesus Kristus.» 1 Kor. 3:11. Se merkitsee, että nykyisen ihmiskunnan työssä ja toiminnassa ei muu ilmaise ihmistä, ihmisyyttä, kuin se, missä ilmenee välitön rakkaus, täydellinen ihmisen ja ihmisyyden loukkaamattomuus.

Tällöin rakennetaan arkin ylin kerros. Arkin ylin kerros on siinä, että Jumalan rakkaus kohoutuu

ihmisellä sydäimestä päähän. Silloin ihminen rakastaa myöskin järjellään, ymmärryksellään. Järki tulee rakkauden lämmittämäksi ja valaisemaksi. Silloin tapahtuu se, josta Paavali sanoo: »Me vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle.» 2 Kor. 10: 5. Joka merkitsee, että ihminen kieltäytyy järjellään ajattelemasta tai suunnittelemasta mitään sellaista, joka käytännössä loukkaisi rakkautta, ihmistä ja ihmisyyttä. Ei missään asiassa eikä tarkoituksessa — sillä tarkoitus ei pyhitä kanoja.

Rakkauden lämmittämä ja valaisema järki on muuttunut ymmärrykseksi, jolloin ihminen ymmärtää Jumalan rakkauden, ymmärtää toimia järjellisenä työntekijänä rakkaudessa. — Tässä ylimmässä kerroksessa on arkin akkuna. Sillä Jumalan järki ihmisessä on se akkuna, valon aukko, josta ihminen katselee maailmaa ja elämää, sisäänpäin ja ulospäin.

Arkki on siis ihmisen siveellishenkinen olemus, joka yhdistää hänen alemman ja ylemmän itsensä. Edellä jo puhuimme sen tervaamisesta. Se on tärkeätä. Sillä tervaamattomana arkki vajoaa aistillisuuden ja vallanhimon mereen. Eikä se kelpaa sil-laksi, tai purjehdusvälineeksi ihmisen alemman ja ylemmän itsen välillä.

Ja milloinka arkki on valmis? Vastaamme näin: silloin arkki on valmis, kun ihmisen äly-, tunne- ja eetteriruumis on niin puhdistunut ja järjestynyt, että Jumalan järki voi läpäistä ihmisen älyn ja ajattelun, että Jumalan rakkaus sydämessä vallitsee ihmisen tunteet, ja että ihminen lakkaa uskomasta pahaan, s.o. pakkokeinoihin ja ihannoituun väkivaltaan hy-

vässä tarkoituksessa, luottaen sensijaan välittömästi Jumalaan, s.o. hyvään ja hyvän voimaan sinään, käytännössä.

Vaikkei tämä usko hyvään olisikaan vielä täydellinen, niinkuin Mestarissa, niin on ihmisen kuitenkin pitänyt se syvästi ymmärtää ja omaksua. Vasta silloin voi tulla

Varsinainen vedenpaisumus.

Kerrotaan: »Puhkesivat kaikki syvyyden lähteet ja taivaan akkunat aukenivat.» Joka merkitsee, että nyt, kun siirtyminen korkeampaan itseen on arkin kautta mahdollinen, avautuvat ihmisen nykyisessä ja muinaisissa elämissä tehtyjen tekojen seuraukset, syvyyksien synkät ja korkeuksien ihanat voimat. Se on sellainen sisäisten, vastustavien ja auttavien voimien avautumisen ja vuodattautumisen tulva, jossa siihenastiset tunnelma-, ajatus- ja menettelytavat osoittautuvat kerrassaan riittämättömiksi ja mahdottomiksi. Se oli — ja on edelleenkin — Kristuksen salaisuuksiin vihkiytyvälle yhtä todellinen maailmanloppu, kuin ruumiillinen kuolema on meille tavallisille ihmisille.

Se ei ole, kummassakaan tapauksessa, hukkumista tyhjäntoimittamisen unelmiin. Siveellisissä ponnistuksissaan ja henkisissä mietiskelyissään tekee Kristuksen salaisuuksiin vihkiytyvä ruumiissa eläessään ne kokemukset, joita me muuten teemme kuolemantakaisessa maailmassa; joista edellä puhuimme. Mysterioihin vihkiytyvä vetäytyy myöskin henkensä

vuorille, tehden ratkaisevaa tiliä itsensä kanssa. Mietiskelysarjan ensimmäinen jakso, kyyhkynen ensimmäiseltä matkaltaan, tuo hänelle sen järkähtämättömän tiedon, että se nautinnolla höystetty ja ihanteellisuudella kaunistettu aistillinen ja väkivaltainen elämä, jossa suuri ihmiskunta elää, on hänelle kerrassaan mahdoton. Tavallaan yhtä mahdoton, kuin on mahdoton palata kuolemantakaisesta maailmasta entiseen ruumiiseensa. Sentähden todellisen vedenpaisumuksen läpikäynyt ja henkensä vuorille ajautunut mystikko lähettää kyyhkynen uudelleen, s.o. etsii sisäisen totuuden näkemyksensä valossa uutta työtä, uutta menettelytapaa, sellaista, joka olisi suorassa sopusoinnussa sisimmän ja herkimmän ihmisyyden kanssa. — Elämä sallii ihmiselle tällaiseen mietiskelyyn ja syventymiseen tarvittavan ajan. Sillä onhan hänellä arkissaan tarpeelliset ruokavarat — joksikin aikaa. Ja sitäpaitsi: kaarne lentelee edestakaisin. Hän muistuttaa todella Eliasta, jolle kaarneet toivat ruokaa. Sillä ihmisenä hän elää — niinkuin jo edellä sanoimme — »jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta». Ja jumalanmiehenä tulee tästedes hänen ruuakseen — niinkuin jo edellä viittasimme Jeesuksen sanovan: »Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon, ja täytän hänen tekonsa.» Sillä sama on jokaisen jumalanmiehen ruoka. — Eläimellinen ruumiimme saa ruokansa tavallisesta leivästä. Ihminen meissä saa ruokansa jumalallisen viisauden sulattamisesta. Jumala meissä tulee ruokituksi niissä teoissa, joita teemme ylemmän itsemme, Mestariimme ja taivaallisen Isämme poikina ja lähettiläinä.

Tiedon tästä uudesta, sisäisesti avautuneesta elämänymmärryksestä tuo kyyhkynen toiselta matkaltaan. Se tieto on itsessään toivorikas ja vapauttava, kun sen tekee tuomiotilaansa ajautunut ihminen, mystikko. Sillä vaikka totuuden etsintä vei ihmisen vuorille, tehden hänet kielteiseksi entiselle maailmankatsomukselleen, niin ei sen tarkoituksena ollut ihmisen nujertaminen ja elämästä eristäminen. Totuus on päinvastoin tukenut ihmistä, ettei hänen alempi luontonsa pääsisi ylivoimaiseksi, pääsisi hukuttamaan hänessä ihmistä ja ihmisyyttä ulkonaisen ja aineellisen elämän taistelevassa kilpailussa. Sensijaan totuus näyttää ihmisen sisäiselle ymmärrykselle toisen tavan ja toisen tien elämään. Sellaisen tien ja tavan, jossa lähtökohtana on sisäinen ihminen, sisäisimmän ihmisyyden viljeleminen.

Tämä on mysteriassa mietiskelijälle kyyhkynen tuoma tieto toiselta matkaltaan. Sitä näkemystään ihminen edelleen mietiskelee henkensä sisäisillä vuorilla, lähettäen niin kyyhkynen kolmannelle matkalleen. Hän sydämessään ymmärtää ja järjessään päättää omaksua elämän uudella tavalla. Sitä päätöstä kuvataan kyyhkynen jäämisellä kolmannelle matkalleen. Uusi näkemys valautuu sisäisimmästä ihmisyydestä vähitellen ihmisen toimivaan päivä-tajuntaan. Ja tämän uudelleen järjestyneen päivä-tajunnan kautta saattaa Herra Nooalle sanoa: »Lähde arkista.» Ennen muinoin se merkitsi sitä, että mysterioissa vihkiytyneet lähtivät Mestarinsa ja sisäisen Jumalansa lähettiläinä ulos maailmaan, henkiseen työhön. Jota samaa se yhä edelleenkin merkitsee.

Nooa lähti ja pystytti alttarin, s.o. etsi ja järjesti itselleen sellaisen henkisen työn, jossa saattoi — ja saattaa edelleenkin — palvella ihmiskunnan henkistä elämää.

Silloin »Herra tunsu suloisen tuoksun», s.o. Mestari ja ihminen sisimmässään riemuitsee. Jumalanhenki, sisäisin ihmisyyys ihmisessä riemuitsee ja sanoo hänen sydämessään: »En minä koskaan enää kiroa maata ihmisen tähden, sillä ihmisen sydämen aivoitus on paha aina lapsuudesta asti, enkä enää tuhoa kaikkia, niinkuin nyt olen tehnyt.» — Ihminen silloin ymmärtää kehityksen lain, ymmärtää sen, että ihmiskunta on sisäisesti nuori ja kokematon — niinkuin hänkin on ollut, ja edelleenkin on — ja että ihmiskunta tämän nuoruutensa ja kokemattomuutensa tähden, myöskin, on paha ja väkivaltainen. Hänkin, kukaties, oli ollut paha ja väkivaltainen, ensin anastavassa ja sitten ihanteellisessa ja hyvässä taroituksessa. Mutta nyt hän alkaa vähitellen ymmärtää, että on turhaa murskata ja hävittää lapsenomaisuudessaan alamittaista ja epätäydellistä elämää. Parempi on hoitaa sitä huolella ja rakkaudella. Parempi on olla ja elää mukana, mutta seistä ja elää henkisellä pohjalla. Silloin jokainen ihmiskunnan yksilö saa sisäisesti kasvaa ulos pahasta, sisäisen ja henkisen kasvatuksen avulla. Sen tähden Herra sanoo: »Lisääntykää ja täyttäkää maa.» Ihmiskunnan maallisessa minuudessa lisääntyköön sisäinen ja henkinen minuus.

Tämä on toinen liitto Herran ja Nooan välillä. Ensimmäinen liitto tehtiin ennen vedenpaisumusta. Sen

tarkoituksena oli — ja on edelleenkin — ihmisen vapautuminen nautintojen houkutuksesta, vallasta ja pakkokeinoista. Toisessa liitossa ihminen lähtee sisästä päin. Hän sydämessään armahtaa ja anteeksi antaa ihmiskunnan pahuuden. Ei välinpitämättömyydellä, vaan siten, että hän ei taistele, eikä huuda oikeutta ja kosta. Sensijaan hän ponnistelee itsealotteellisessa, vapaassa henkisessä työssä, sellaisessa ja sillä tavalla, että hänen sisäisin ihmisensä on myönteisenä ja riemuiten mukana.

Ja niin

Nooa rupesti peltomieheksi ja istutti viinimäen.

Puhuuhan Jeesuskin — Jumalan valtakunnan yhteydessä — peltomiehestä ja viinitarhurista. Sanoopa itseäänkin oikeaksi viinipuuksi.

Ihmisen sieluelämä on aistillisuudessaan ja vallanhimossaan kuin rämeikkö, jossa ei voi purjehtia eikä maata viljellä. Sentähden siveellishenkinen peltoviljelys on siinä, että ihmisen »maa», maallinen minä, tunne- ja älyruumis järjestyvät niin, että siihen on mahdollisuus kylvää ja siinä on mahdollisuus viljellä henkisen itsen ajattelua ja elämää. Se on puhdistavaa ja järjestävää siveellishenkistä ajattelu- ja tutkimustyötä, jonka peltoviljelyksen hedelmänä on puhdistunut tunteiden herkkyyys ja valaistunut älyllinen käsitys elämästä.

Taas viinimäki edustaa syvempää hengellistä elämää. Mestarin syvempi elämä ja viisaus Kristuksessa, rakkaudessa, valuu kuin viini, tai veri, ihmisen

ja ihmiskunnan elämään. Sentähden henkinen peltoviljelys edellyttää itsensähillitsemisen ja ajattelemisen taitoa. Eikä hengellistä viinimäkeä voi istuttaa, ellei opi sydämessään ja järjessään rakastamaan ihmistä, huolimatta siitä, mihin uskonnolliseen ryhmään, mihin kansallisuuteen, yhteiskuntaluokkaan tai sukupuoleen hän kuuluu. Sentähden kun sanotaan: Nooa »joi viiniä ja juopui ja makasi peittämättä majassansa», niin merkitsee se, että ihminen on astunut sisäisen ihmisyyden välittömään yhteyteen, jolloin kaikki ihmisiä eristävät ja ihmiskuntaa pirstoavat verhot ovat hänen kannaltaan menettäneet merkityksensä. Hänen kannaltaan ja hänen rakastavassa, ajattelevassa ja toimivassa tajunnassaan muodostavat kaikki ihmiset yhden suuren henkisen veljeskunnan. Sellaiset raja-aidat, joita rotu- ja kansallishenki, valtiot ja ihmisten järjestämät uskonnot, erilaiset ammattikunnat ja yhteiskuntaluokat yrittävät ihmisten välille rakentaa ja ylläpitää, ne eivät enää rajoita eivätkä kiihoita sen ihmisen tajunnassa, joka on ruvennut Mestarinsa peltomieheksi ja viinimäen istuttajaksi. Sellaiseen rajoittamattomaan ihmisyyteen avautuessaan ja vihkiytyessään on ihminen kuin juopunut hengellisen viisauden vapauttavasta ja uudistavasta voimasta.

Mutta vielä ihmeempää tulee:

Nooa kiroaa poikansa pojan Kanaanin.

Auttamattomasti räikeä ja julma vertauskuva — ellemme ole elämässämme ymmärtäneet sen toista puolta.

Sillä tajuamme piankin, että muinaisissa myste-
rioissa pysyivät — ja tietysti pysyvät edelleenkin —
mysterioiden syvimvät övet ja salaisuudet suljet-
tuina siltä ihmiseltä, joka ei kyennyt annetuista ver-
tauskuvista löytämään sellaista selitystä, joka oli
täysin sopusoinnussa korkeampien siveyskäsitteiden
kanssa.

Näinollen koetamme tutkia asiaa kahdelta näkö-
kannalta, kielteiseltä ja myönteiseltä.

Ensin kielteiseltä.

On aina olemassa se mahdollisuus, että ihminen
voi erehtyä, pitkälläkin oleva ihminen, salatieteilijä,
mystikko. Ja yleensä se silloin käy niin, kuin tässä
kerrotaan Nooalle käyneen. Ensin ylivoimaisen har-
hauttava aistillinen viehätys, ja sitten, päihtymyksen
selvittyä, antautuminen väkivaltaan. Ihminen, salai-
sen tien vihitty kulkija, saattaa kuvitella joutuneensa
sellaiseen tilanteeseen, josta ei luule voitavan sel-
viytyä ilman, ellei nujertaisi sitä tai tuota ilmiötä,
joka näyttää kohoutuneen hänen, tai hänen ihanteelli-
sen asiansa tielle. Varjon valtaan jouduttuaan hä-
nelle on kukaties uskoteltu — näkyväisen tai
näkymättömän maailman puolelta, — että ainakin
tässä erikoisessa tapauksessa ja toistaiseksi on
murskattava se tai tuo pahan ilmaus, jottei paha
saisi liian suurta valtaa maailmassa. Hänelle ken-
ties uskotellaan, tai hän itse uskottelee olevansa vel-
vollinen tarttumaan vallan valttiikkaan ja väkivallan
miekkään, jotta hän sillä tavoin pelastaisi ystävänsä
tai mestarinsa asian ja maailman pahan vallasta.

Tämä oli vertauskuvan kielteinen puoli. Sellaista

toisinajattelijan, tai vastustajansa, ilmiantajansa ja paljastajansa kiroamista on paljon käytetty. Ihmiskunnan historia, sekä salainen että julkinen, on niin täynnä sellaista väkivaltaa.

Siirtykäämme nyt tutkimaan myönteistä puolta asiassa.

Pääsemme suoraan asian ytimeen muistaessamme, että Nooan pojat ja pojanpoika Kanaan ovat Nooassa itsessään, ovat Nooa itse. Kanaan on Nooan oma antaumus ja into ihanteensa ja mestarinsa asian puolesta. — Mutta mitenkä voisimme intoillen antautua ihanteemme ja mestarimme asian puolesta? Tarttumallako vallan ja väkivallan valtikkaan, nujertaaksemme pahan vallan maailmassa?

Sanokaamme suoraan: Asia on kerrassaan päinvastoin. Suuri opettaja Buddha itse luopui kaikesta vallasta, sekä kielsi oppilaitaan sotimasta, levittämästä hänen oppiaan miekalla. Samoin Jeesus Kristus itse luopui kaikesta vallasta sekä kielsi oppilaitaan tekemästä pahalle vastarintaa. Samoin kielsi käyttämästä mitään pakkokeinoja oppinsa puolesta. Hän sanoo nimenomaan: »Jos teitä ei oteta vastaan eikä sanojanne kuulla, niin lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista.» Matt. 10: 14. Ei kerrassaan mitään siveellisiä pakkokeinoja ihmisten käännättämiseksi. Jeesus nimenomaan havainnollistutti aineellisen maailman ja henkisen elämän vastakkaisuutta sanoessaan oppilailleen: »Kansojen kuninkaat hallitsevat herroina niitä, ja niiden valtiaita sanotaan hyväntekijöiksi. Mutta älkää te niin; vaan joka teidän keskuudessanne on suurin, hän olkoon niinkuin

nuorin ja johtaja niinkuin se, joka palvelee.» Luukk. 22: 25, 26.

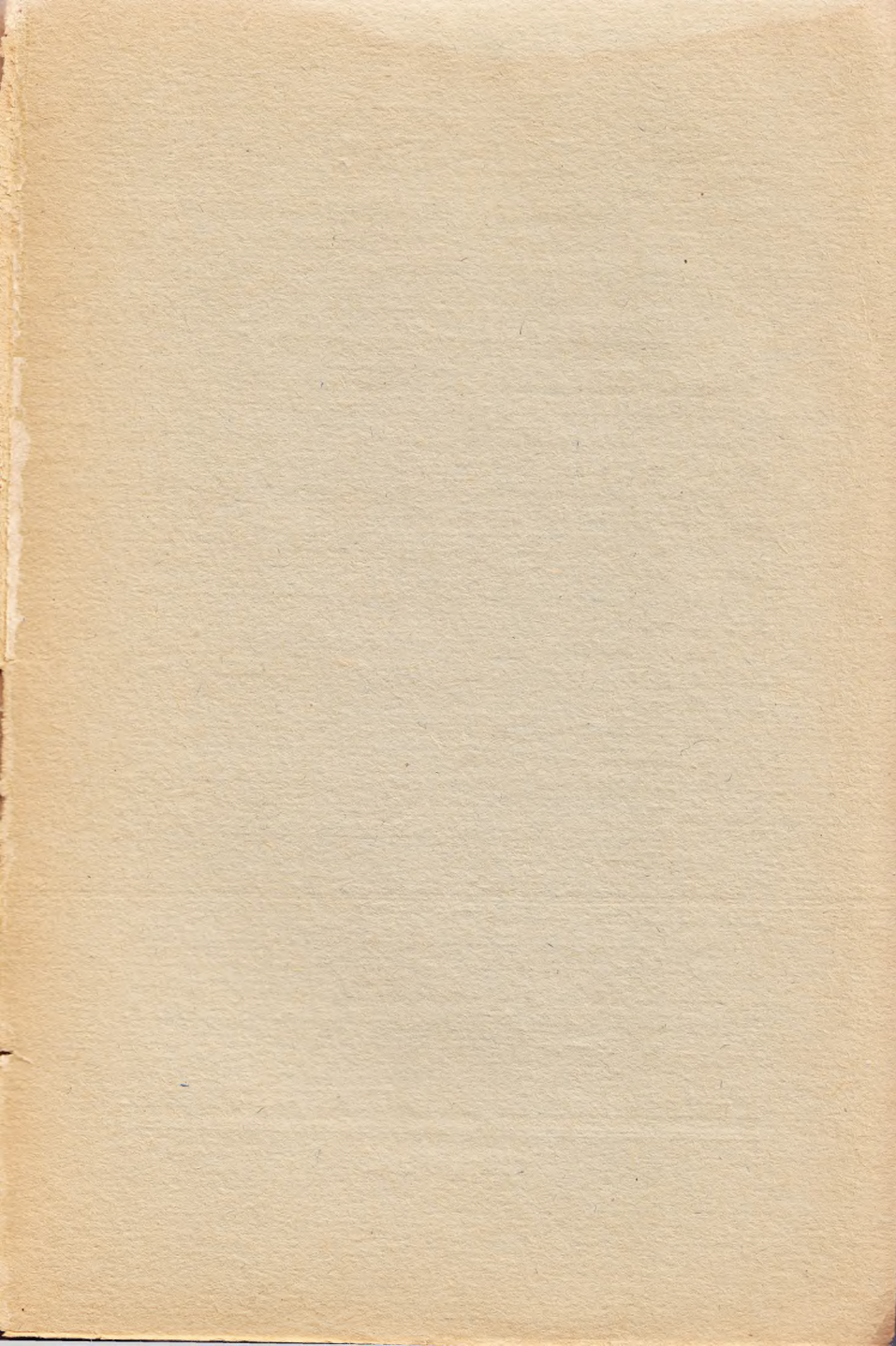
Sama on laita Nooan. Kun Nooa päihtymyksestä herättyään sanoo: »Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän veljiensä orjain orja», niin on sen varsinainen henkinen merkitys näin: Nooa, joka on saanut mystillisessä kokemuksessa tuntea henkisen elämän syvää riemua, on saanut tuntea Jumalan rakkauden suunnatonta voimaa, hän se nyt julistaa itselleen tällaisen tuomion: Nyt minäkin luovun kerrassaan kaikesta vallasta, kaikista väkivaltaisista voimakeinoista. Minä sensijaan tuomitsen itseni kaikkien veljeni palvelijaksi, ja heidän orjainsa palvelijaksi. Ei saa olla maan päällä sitä ihmistä, jonka väkivaltaiseksi parantajaksi minun pitäisi ryhtyä, vasten hänen tahtoa. Jokainen ihminen — kuulukoon hän mihin tahansa kansallisuuteen, mihin tahansa aatteelliseen ryhmään tai henkiseen veljeskuntaan, mihin tahansa yhteiskuntaluokkaan, olkoon hän oppinut tai oppimaton — jokainen ihminen eroituksetta on minun rakkauteni ja palvelukseni arvoinen.

Tämän järkähtämättömän tuomion julistaa Nooa itselleen. Ennen sitä pysyvät ovet mystieron pyhim-pään visusti suljettuina. Tai ne sulkeutuisivat jälleen, jos mystikko erehtyisi luopumaan tehdystä päätöksestään.

Entisajan mysterioissa luultavasti odotettiin, että pyrkijä itse löysi pyhien vertauskuvien, ristiriitaisista esityksistä ristiriidattoman selityksen. Sillä tavoin hän kukatiesi itse löysi vihkimyksensä avaimen. Se ei ollut, eikä tule olemaan, vain älyllis-filo-

sofinen selitys, jonka ihminen olisi sattunut keksimään. Selittäjä, mystikko, oli pannut oman käytännöllisen itsensä selityksensä lunnaiksi. Hän oli tullut ryhtyneeksi työskentelemään antamansa selityksen mukaan.

Hiljaisuudessa toivokaamme, että jumalallinen elämä avaisi meidän kaikkien ihmisten sydämen ja järjen ymmärtämään, että suurin meille ihmisille varattu totuus on kätkeyty rakkaudessa, ihmisten henkisessä veljeydessä. Tulkoon ja olkoon loukkaamaton ihmisyyys lähtökohtana pyrkiessämme edentymään ja syventymään työhömmme ja elämään.

Ruusu-Risti

Okkultinen aikakauskirja. Toimittaja: *Pekka Ervast*.
Hinta vuosikerta 50: —. Tilataan postin kautta, asia-
miehiltä tai suoraan toimitukselta, os.: *Äggelby*.

Ruusu-Risti-Kirjasto:

N:o 1. **Seikkailu rosenkreuziläisten luona.** Kirj. *Franz Hartmann*. 15: —, sid. 20: —.

N:o 2. **Luominen.** Kirj. *J. R. Hannula*. Toinen painos. 3: —.

N:o 3. **Rosenkreuziläinen maailmankatsomus.** Kirj. *Max Heindel*. 75: —, sid. 100: —.

N:o 4. **Vaeltajana korvessa.** Kirj. *J. R. Hannula*. Toinen painos. 9: —.

N:o 5. **Tubal-Kain.** Kirj. *J. R. Hannula*. 10: —, sid. 18: —.

N:o 6. **Jeesus Natsarealainen, Pythagoras, Judith ja Holofernes.** Kirj. *Rafael Ronimus*. 30: —, sid. 40: —.

N:o 7. **Paavali ja hänen kristinuskonsa.** Kirj. *Pekka Ervast*. 25: —, sid. 35: —.

N:o 8. **Jumala ja onni.** Kirj. *Pekka Ervast*. 20: —, sid. 25: —.

N:o 9. **H. P. Blavatskysta sananen.** Kirj. *Pekka Ervast*. 9: —.

N:o 10. **Alempi ja ylempi jooga.** Kirj. *Pekka Ervast*. 20: —, sid. 25: —.

N:o 11. **Magian salakouluja.** Kirj. *Franz Hartmann*. 5: —.

N:o 12. **Vedenpaisumus.** Kirj. *J. R. Hannula*. 9: —.

N:o 13. **Kirkko ja vapaamuurarius.** Kirj. *H. P. Blavatsky*. 7: —.

Kustannusosakeyhtiö Tietäjä, Viipuri.

Hinta 9 mk.